

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.
Prenumerata roczna wynosi \$1.00 (5 Złotych) Rocznie.

KRES

Bieże Przy Kresie Ku Zakładowi Powołania Bożego w Chrystusie Jezusie. -
(Do Filipensów 3:14 - Poprawione Tłumaczenie Ang. P. 1931, 3-6)

MAŁO jest takich w nominalnym kościele, którzy widzą, wyraźnie jakiś kres, do którego by mieli dążyć lub zdobyć jakąś nagrodę. Większość tylko ucieka przed wyobrażonymi sobie wiecznymi mękami, które ścigają ich jak strach, trwoga, mara nocna i przerażenie od kolebki aż do grobu. Innym z ludu Pańskiego (przeważnie z „onej drogi”) zostały oświecone oczy wyrozumienia przez Ducha Św., Słowem Bożym i zauważyli ona wielką **nagrodę**, którą Bóg wystawił wybranemu Kościołowi obecnego Wieku Ewangelii. Nic dziwnego, że ci są zachwyceni tym chwalebny widokiem, którego (naturalne) oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani wstąpiło na serce ludzkie, by sobie wyobrazić to, co „Bóg objawił nam przez Ducha Świętego!” Nic też dziwnego, że oni zwrócili więcej uwagi na nagrodę niż na kres, do którego trzeba dążyć zanim nagroda może być wygrana. Pełni zapału i ocenienia Boskiej miłości, zupełnie stracili bojaźń wiecznych mąk, i dowiedzieli się, że taka nauka jest od Szatana, a nie od Boga; od człowieka, a nie od Ducha Św.; z wieków ciemnych, a nie nauka natchnionych słów Pisma Św. Oni dowiedzieli się również, że te błuznierstwa przeciwko charakterowi Bożemu i planu, które w Piśmie Św. zdają się być popierane, są to niektóre przypowieści, symbole i niejasne wyrażenia, które przez złe tłumaczenie są mniej lub więcej zabarwione w naszych zwykłych tłumaczeniach Pisma Świętego.

Niektórym wydaje się bardzo dziwnym, że pewien poziom, lub cecha charakteru jest konieczna wszystkim, którzy otrzymają Boskie uznanie jako „zwycięzcy”, i usłyszą Pańską pochwałę, „Dobrześ uczyni!” Wielu myślało o biegu chrześcijanina jako tylko o unikaniu jawnego grzechu; inni włączyli unikanie tajemnych występków; inni postąpili jeszcze dalej i włączyli ogólne usposobienie do ofiarowania wielu spraw terażniejszego życia; inni posunęli się jeszcze dalej i zrozumieli, że próba uczniostwa jest zupełne oddanie się Panu, zupełne ofiarowanie ziemskiego życia i wszystkich spraw swoich pod wolę naszej Głowy, Panu; lecz prawie nikt nie pomyślał o tym, że wszystkie nasze ofiary i doświadczenia i samozaparcia muszą nas doprowadzić ewentualnie do „kresu” charakteru, którego Bóg zamierzył dla „wybranych”, bo inaczej nie

otrzymają nagrody współdziedictwa z Chrystusem w Królestwie Tysiącletnim. Możliwie nic tak bardzo nie przyczyniło się do przeoczenia „kresu”, lub zamierzonej cechy charakteru jak fałszywe wyjaśnienie słów naszego Pana do umierającego łotra.

Bezsprzecznie rozumnym jest, że Bóg ma jakieś prawo, czyli próbę, którą On decyduje którzy są godni otrzymać te wielkie błogosławieństwa i honory, ofiarowane wybranym, którzy są godni być członkami Ciała Chrystusowego i uczestniczyć w Jego Królestwie Tysiącletnim, co stanowić będzie **wierność** w tych co „szukają chwały, czci i nieśmiertelności”, i którzy są „powołani, wybrani i wierni”. W naszym tekście Apostoł niewątpliwie oświadcza, że jest taki kres i, że wszyscy, którzy bieżą z jakąś nadzieją osiągnięcia pożądanej nagrody, muszą wpieryw dobiegnąć do tego kresu i muszą osiągnąć i pozostać przy nim, lub utracić nagrodę. Widzimy też, że Apostoł sądzi siebie według tego prawidła i oświadcza, że wtedy, gdy on pisał, to on dobiegł do kresu, czyli wzrósł do tej cechy charakteru. Takie zastanowienia nie mogą co innego jak tylko wzbudzić w sercach wszystkich, którzy bieżą w tym wyścigu, usilne pragnienia, aby widzieć wyraźnie ten kres, do którego musimy dobiec; i one powinny pobudzić każdego i wszystkich nas, aby bieć tym więcej cierpliwie i tym bardziej wytrwale, i pilnować dzień za dniem miarę naszego postępu ku temu wielkiemu kresowi, który nasz Pan i Bóg wystawił przed nami. Zauważyliśmy, że Apostoł ma na myśli wyścigi na nogach i widzimy siłę tej ilustracji: (1) Tak

UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TRĄŻNIEJSZEJ PRAWDZIE”- 2 PIOTRA 1:12 DWUMIESIĘCZNIK

Tom XVI Listopad, 1939 No.6

A.D. 1937- A.M. 6067

Kres.....	82
Rodzaj Kresu.....	83
Cztery ćwiercie Kresu.....	83
Żniwo Wieku Ewangelji Fig i Pozaf.....	85
Lupy i Plony.....	87
Bereańskie Pytania.....	90
Dziesiąta Europejska Podróż Red.....	91
Sprawozdania z Wieczery Pańskiej.....	92
Spis Rzeczy w Terazniejszej Prawdzie.....	93
Zawiadomienie.....	96

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANJI CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO PANA JEZUSA CHRYSZTUSA”. - Tytus 2:13

jak wyścigowcy muszą wstąpić na tor wyścigowy prawowicie, tak też my dostajemy się na nasz tor wyścigowy prawowicie, przez jedyne drzwi, wiarę w drogocenną krew, która nas odkupiła i usprawiedliwiła przed Bogiem. (2) Ci, co wstępują do tego wyścigu muszą być zapisani, czyli zarejestrowani jako wyścigowcy; oni muszą pozytywnie oświadczyć swoją intencję, inaczej nie byliby we wyścigu. Tak też z nami: będąc „usprawiedliwieni z wiary”, i będąc poinformowani o naszych przywilejach w łączności z tym wyścigiem, przynaglało nam, aby oznajmić nasze intencje i uczynić przymierze z Panem, a tak być regularnie wciągnięci, nasze imiona będąc pisane nie na ziemskich rejestrach ko-

ściółów, lecz w Barankowej księdze żywota, „zapisane w niebiesiach”.

We wyścigach nożnych nagroda jest również ofiarowana, ale nie jest wywieszona na widok podczas ich wyścigu, lecz kres jest im wystawiony. Są tam znaki, jeden ćwierć milowy, potem pół milowy, trzy-ćwiercie milowy i milowy przy końcu wyścigu; każdy wyścigowiec dogląda za nimi i pociesza się, gdy mija którykolwiek z tych znaków, aż w końcu dobiega do ostatniego, do kresu, o który jest zakład. To pilnowanie tych znaków po drodze, i obliczanie się według kresu, jest wielkim bodźcem dla niego, zachętą podczas jego spieszenia się, przypominaniem, jeżeli się opuszcza. Tak też jest z chrześcijaninem bieżącym po wąskiej drodze **ku kresowi** tej wielkiej nagrody, którą Bóg obiecał, współdziedzictwo z Jego Synem, Panem chwały. Będziemy zachęceni, jeśli zauważamy te znaki przy drodze i damy wzgląd na nasz postęp, czy przybliżamy się coraz to więcej do kresu nagrody, do kresu zakładowego. A jeżeli ktoś jest niedbały, obojętny, opieszwały w swym bieganiu, nic nie mogłoby być lepszym bodźcem dla niego jak wiedza, że tylko jego własna niedbałość, lub opieśloność może mu utracić nagrodę.

RODZAJ KRESU

Widocznie o kresie jest mowa w rozmaity sposób; np. nasz Pan Jezus wspomniął o nim, gdy mówił, „Bądźcież doskonałymi jako Ojciec wasz w niebiesiach doskonały jest” (Mat. 5:48). Ten sam kres jest nadmieniony przez Apostoła, gdy on mówi, że Bóg przeznaczył, aby wszyscy, którzy będą z Wybranych byli „przypodobani obrazowi Syna Jego” (Do Rzym. 8:29). Te dwa zdania różnią się formą, lecz są tej samej treści. Ten sam kres jest znów nadmieniony przez Apostoła, gdy mówi, „Sprawiedliwość zakonu bywa wypełniona w nas, którzy nie według ciała chodzimy, ale według Ducha”. Potem mówi nam, że „Miłość jest wypełnieniem zakonu” (Do Rzym. 8:4; 13:10). Tu więc mamy skupione określenie z czego składa się „kres” chrześcijańskiego charakteru we Wybranych: jest to podobieństwo Boże, podobieństwo Chrystusowe, Miłość. Przeważnie wymaganiem zdawałoby się być, że lud Pański, święty i wybrany, musi osiągnąć taki sam charakter, czyli usposobienie miłości, jakie Bóg posiada i jakie też objawiał nasz Pan Jezus. Lecz ktoś powie, jak my możemy, „którzy z natury jesteśmy dziećmi gniewu, tak jako drudzy”, kiedykolwiek mieć nadzieję osiągnięcia tak wysokiego poziomu, lub kresu charakteru jak ten, żebyśmy miłowali tak, jak Bóg miłuje, jak Chrystus miłuje? Odpowiadamy, że nie potrzebujemy nigdy mieć nadziei osiągnięcia tak wysokiego poziomu, co się tyczy ciała, ponieważ tak długo, jak będziemy w tych śmiertelnych ciałach i posługiwać się jego mózgiem, to z konieczności będziemy w tych śmiertelnych ciałach i posługiwać się jego mózgiem, to z konieczności będziemy mieli trudności z powodu upadku i samolubstwa, które przez upadek kompletnie ovladnęło rodzajem ludzkim przez umysłowe, moralne, religijne i fizyczne zamieszanie w sześciu tysiącach lat upadku.

Dobiegnięcie do tego kresu doskonałej miłości ma być osiągnięciem serca, woli, t. j., nowej woli, „spłodzonej, nie z woli ciała, ani z woli człowieka, ale z Boga” przez Ducha Św. Nie znajdujemy więc, ani powinniśmy się spodziewać, żeby ten nowy umysł mógł osiągnąć ten poziom na początku naszego doświadczenia chrześcijańskiego. Ten nowy umysł, chociaż natchniony od Boga przez te bardzo wielkie i kosztowne obietnice Jego Słowa, jest jednakowoż naszą własną wolą, i mniej lub więcej ograniczoną przez swój przewód i narzędzie, t. j., mózg ludzki. Przeważnie Apostoł informuje nas, że ten nowy umysł musi wciąż toczyć bój przeciwko ciału, i że jego zwycięstwo znaczy śmierć ciała, że on nie może być aktualnie do-

skonały aż „przemiana” nastąpi, przez którą ta nowo spłodzona wola otrzyma swoje duchowe ciała w pierwszym zmartwychwstaniu. Ale ponieważ otrzymanie duchowego ciała w pierwszym zmartwychwstaniu będzie otrzymaniem nagrody, przeto widzimy, że wyścig do kresu i dobiegnięcie do kresu musi być uczynione przez nowy umysł póki on znajduje się w tym śmiertelnym ciele czyli „naczyniu glinianym” (2 Kor. 5:2-4). Jednym słowem, nowy umysł musi wzrastać, musi się rozwijać. Jak to Apostoł napomina, my, jako nowe stworzenia, musimy wzrastać w łasce i znajomości i miłości Bożej. Wzrastanie tutaj równa się bieganiu w ilustracji, nad którą się zastanawiamy. Musimy biec, czyli pchać się bliżej i bliżej dzień za dniem, tydzień po tygodniu, rok po roku, aż osiągniemy ten stan i potem musimy zostać przy nim, jeżeli chcemy zdobyć nagrodę. I nie jest to tylko kwestią czasu ponieważ wszyscy znamy niektórych, co długo bieżą w tym zawodzie, a w porównaniu uczynili bardzo mały postęp w uprawianiu darów Ducha, które rozumiemy pod wyrażeniem, doskonała miłość, kres. I możliwie wszyscy znamy niektórych, co w porównaniu byli bardzo krótki czas na tej wąskiej drodze, a którzy uczynili wielki postęp, - idąc z jednej zalety (cnoty) w drugą, z wiedzy do wiedzy, z chwały do chwały - szybko zbliżając się do kresu. A znamy też niektórych, co, o ile ludzki rozsądek może rozpoznać, dobiegli do kresu; o których później wspomnimy więcej.

CZTERY ĆWIERCIE KRESU

Ażeby jasno zrozumieć ten przedmiot, zauważmy jak małe były początki tej zalety (cnoty) miłości w naszych sercach; i miejmy nadzieję, że wielu, którzy tak zbadają tę rzecz i porównają ją ze swymi własnymi doświadczeniami, będą mogli zauważyć wielki wzrost w swych własnych charakterach, że przeszli ćwierć milowy znak w drodze jeden po drugim, i że szybko zbliżają się, jeżeli już nie dobiegli, do kresu nagrody. (1) Początek naszego doświadczenia, jako chrześcijaństwo, Apostoł określa, mówiąc, nie iż myśmy wprawdzie Boga miłowali, lecz iż „On nas wprawdzie umiłował” i przywabił do Siebie (1 Jana 4:19). Pocucie sprawiedliwości mówiło nam, że ponieważ Bóg tak nas umiłował, iż nas odkupił takim wielkim kosztem, i dostarczył dla nas tak wielkiego zbawienia, to byłoby najmniej, co my powinniśmy uczynić i to byłoby naszym **obowiązkiem**, aby miłować Go i służyć Jemu za to. Tę początkową miłość nazwiemy **miłością obowiązkową**. Pod wielu względami brakowało jej zalet, które teraz przenikają naszą miłość do Boga, która jest wyższego charakteru, ponieważ wzrosliśmy w łasce, i znajomości, i miłości. Apostoł zdaje się znów mówić o tej samej obowiązkowej miłości, w słowach, „Miłość Chrystusowa **przyciska** nas (wyciąga z nas miłość wzajemną); ponieważ sądzimy, iż jeżeli jeden za wszystkich umarł, tedy wszyscy byli umarłymi (pod wyrokiem Bożym, potępieniem); aby ci, którzy żyją (którzy byli usprawiedliwieni do żywota przez wiarę w Jezusowe odkupienie) już więcej sobie nie żyli, ale temu, który za nich umarł” (2 Kor. 5:14,15). Tu znów jest obowiązkowa miłość, ta pierwsza, pierwotna, pierwszy wzrost miłości ku Bogu, nasz punkt zaczącia we wyścigu ku doskonałej miłości. Potem spieszymy się, ażeby osiągnąć obowiązkową miłość do Chrystusa, do braci i do świata, włączając naszych nieprzyjaciół, która, jeżeli ją osiągniemy, przyprowadza nas do pierwszej ćwierci kresu wyścigowego.

(2) Potem gdy osiągnęliśmy taką miłość obowiązkową, zaczęliśmy widzieć, że w naszych sercach znajduje się ocenienie **zasad** sprawiedliwości; zaczęliśmy miłować sprawiedliwość - słusność, miłosierdzie, miłość: z po-

czątku nie z gorliwą miłością, lecz raczej z poszanowaniem do tych chwalebnych zalet charakteru Bożego, planu i prawa. Czym więcej nauczyliśmy się miłować te elementy charakteru Bożego, zasady sprawiedliwości, które znajdują swoją doskonałą reprezentację w istocie Bożej, i przez które istota Boża objawia się oczom naszego wyrozumienia - tem więcej prawdziwa miłość do Boga (uzasadniona raczej na zasadach niż obowiązku) wchodzi w serca nasze. Tak powiedzmy, że tu w wyścigu dobiegliśmy do drugiej ćwierci kresu - miłość do charakteru Bożego i Chrystusowego; chociaż jeszcze nie poznaliśmy długości i szerokości, wysokości i głębokości Ich charakterów, to jednak zaczęliśmy miłować ich w prawdziwy sposób, z ocenienia, nie tylko tego, co Oni uczynili dla nas, ale także i szczególnie z tego, czym Oni są, z ocenienia Ich charakteru, co jest drugą ćwiercią kresu.

(3) Miłość Boża i Chrystusowa z tego ostatniego punktu jako przedstawicielka każdej zalety i każdej cnoty, jako przedstawicielka sprawiedliwości, a oponentka każdej niesprawiedliwości i niesłuszności, pokierowała nas, abyśmy szukali i naśladowali te zasady wśród naszych bliźnich, jak również w naszych własnych charakterach. Gdy zaczęliśmy miłować prawdę, czystość, wzniosłość charakteru gdziekolwiek one się znajdowały, to znaleźliśmy je nawet trochę w pstrym stanie w rodzaju ludzkim: zauważyliśmy, że pierwotne prawo Boże, napisane w sercu ojca Adama, chociaż wielce wymazane i zgładzone ze serc i sumień jego dzieci, nie jest zupełnie zgładzone; - że w pewnej mierze, szczególnie pod wpływem chrześcijaństwa w ostatnich osiemnastu stuleci, niektóre zarysy tego doskonałego prawa mogą być niewyraźnie rozpoznane wśród ludzi.

Nasze rozpatrywanie poparte naszą wzrastającą miłością do tych zasad sprawiedliwości nie znalazło nic zadawalniającego wśród naturalnych ludzi, ani też wśród tych, co wyznawali pobożność i wyznawali, że są naśladowcami stóp Jezusa. U tych wszystkich jak u siebie samych znaleźliśmy wielkie braki do doskonałości, do chwały Bożej. Lecz gdy prawdziwa miłość do właściwych zasad paliła się w naszych sercach coraz więcej, to nauczyliśmy się „**miłować** braci”; ponieważ w nich spostrzegliśmy klasę natchnioną przez tego samego ducha, przez którego sami byliśmy spłodzeni od Boga, ducha prawdy; widzieliśmy niektórych z nich mocujących się tak jak myśmy się mocowali, z ocenieniem tylko obowiązkowej miłości; widzieliśmy innych, którzy osiągnęli wyższe wyrozumienie niż to, którzy nauczyli się oceniać zasady sprawiedliwości i miłować je i nienawidzić niesprawiedliwość, a ponadto, miłować Boga, który jest uosobieniem tychże. Zrozumienie, że ci „bracia”, tak jak i my, stopniowo zbliżali się do poziomu Bożego, że bieżą ku kresowi, nappełniło nas zainteresowaniem się nimi i ich bojem przeciw grzechowi i jego słabościom, i przeciwko Przeciwnikowi i jego oszukaństwu. Zainteresowaliśmy się coraz to więcej ich powodzeniem i zwyciężeniem w miarę jak staraliśmy się i czyniliśmy postęp w tej samej „wąskiej drodze”. Taką oceniającą, sympatyczną i ofiarniczą miłość do braci nie posiadaliśmy na początku; ona jest znakiem wyraźnego postępu w naszym wyścigu ku „kresowi”. Możnaby ją nazwać trzecią ćwiercią mili tego kresu. Lecz chociaż było to wielkim osiągnięciem, gdy się osiągnęło miłość do braci do tego stopnia, że z chęcią pragniemy „kłaść życie za braci” (1 Jana 3:16), to jednak nie było całkowitem dobiegnięciem do „kresu”, do którego dążymy.

(4) Kres nagrody jest jeszcze wyższym osiągnięciem miłości; ten, który rozumiemy, że Pismo Św. wskazuje, iż jako najostateczniejszym osiągnięciem jest **miłowanie**

świata, włączając naszych nieprzyjaciół - nie tylko tolerując ich, wstrzymując się od szkodenia im, itd., podczas myślenia źle o nich; lecz o wiele więcej niż to. To znaczy zupełne oczyszczenie się od gniewu, złości, nienawiści, zazdrości, kłótni, nie tylko z naszych czynności, ale także z naszych słów, a nawet z naszych myśli i z naszych uczuć. To znaczy takie zupełne zwycięstwo miłości w naszych sercach, iż nie tylko miłujemy Boga nade wszystko i Chrystusa po Nim i bierzemy przyjemność w Ich służbie z miłości do dobrych zasad przedstawionych w Ich charakterze, i miłujemy braci, co czyni nas ostrożnymi względem ich uczuć i spraw, i gotowymi kłaść nasze życie na ich korzyść, aby ich wybawić od złego, lub unikać stawiania przeszkód na ich drodze, ale to znaczy dodatnio, że miłość Boża tak obficie nappełniła nasze serca, że możemy miłować i miłujemy każde inteligentne stworzenie, obcego, lub wroga, i mamy przyjemność w czynieniu dobrze wszystkim ludziom, i w służeniu wszystkim ludziom przy sposobności, szczególnie domownikom wiary.

To nie znaczy, że miłość, jaką mamy do świata musi być takiego samego rodzaju jak miłość, którą mamy do Pana, który jest uosobieniem sprawiedliwości, i jaką mamy do „braci”, którzy usiłują mieć Miłość, aby sprawiedliwość Zakonu była wypełniona w nich przez Chrystusa. To raczej znaczy sympatyczna miłość; dobroć taka, jaką Bóg Sam sprawował ku całemu rodzajowi ludzkemu. To nie znaczy, że mamy miłować świat w znaczeniu potępionym przez Apostoła, kiedy mówił, „Nie miłujcie świata, ani rzeczy świata tego” (1 Jana 2:15). Ale znaczy osiągnięcie stanu, wskazanego przez wyrażenie, „Bóg tak umiłował świat, że Syna Swego jednorodzonego dał, aby każdy kto Weń wierzy nie zginął, ale miał żywot wieczny” (Jana 3:16). Jest to miłość do świata, która nie tylko będzie rada widzieć ich podźwigniętych z degradacji i grzechu do świętobliwości i czystości i sprawiedliwości, lecz która będzie rada współdziałać ku tym celom według nadarzających się sposobności, jednakowoż nie uprzedzając miłości Bożej i wypełniającego się Jego planu wieków; lecz współdziałając z Bogiem w tym wielkim planie, który On obiecał, że ewentualnie przyniesie, podczas Wieku Tysiąclecia, błogosławieństwo każdemu stworzeniu przez klasę Wybranych teraz bieżącą w tym wyścigu, ażeby dobiec do „kresu”, zdobyć tę wielką nagrodę współdziedzictwa z Jego Synem. Ta doskonała miłość, która, włączając te inne rozwinięcia, wychodzi nawet do nieprzyjaciół i tych, którzy krzywdę nam czynią i fałszywie źle mówią o nas dla Chrystusa i sprawiedliwości, jest czwartą ćwiercią tego wyścigu - kresem, o który był zakład.

Chociaż jest dobrze dla nas zauważyć te rozmaite kroki w postępie naszego wyścigu ku „kresowi” to musimy pamiętać, że ta ilustracja nie pasuje doskonale, lecz raczej, chociaż tam jest ten porządek postępu, to on jest mniej wyraźnie znaczny w naszych doświadczeniach, w których obowiązkowa miłość tylko prowadzi do tych wyższych form, pozostając tylko podrzędnie do końca. Częścią tego błogosławionego zarządzenia Bożego jest, że z tymi, co bieżą w tym wyścigu, Bóg nie liczy się według ciała, lecz jako z „nowymi stworzeniami”, według ducha, umysłu, woli, intencji. Nie możemy nigdy się spodziewać, aby dobiec do tego „kresu” doskonałej miłości w ciele, tak, żeby każdy czyn i każde słowo zupełnie dowodziło o prawdziwym duchu miłości, którym serca nasze są przepełnione. Niektórzy mogą mieć większe słabości i niedostatki w ciele niż drudzy, a przeto mogą być mniej zdolni okazać jednostajnie i zupełnie prawdziwe uczucia swych serc niż drudzy. Lecz Bóg spogląda na serce, na

które On spogląda jako bieżące w tym wyścigu; jest to serce, które ma dobiec do tego „kresu” wystawionego przed nami w Ewangelii, do tego kresu doskonałej miłości, która włącza nawet naszych nieprzyjaciół. „Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądają”, a ci miłują swoich nieprzyjaciół.

Jeżeli teraz widzimy jasno, że doskonała miłość jest tym **kresem** nagrody, to widzimy do czego mamy dążyć w naszym codziennym życiu - widzimy stan, który możemy z łaski Bożej osiągnąć, i który musimy dopiąć, jeżeli chcemy być policzeni za godnych otrzymania miejsca w Królestwie. Nasz Pan nie wybiera członków Oblubienicy Chrystusowej dowolnie; ani też wybiera ich kierując się tylko uczuciem. On wybiera ich według ich charakteru, według rozwinięcia ich serc. I ci, co osiągną podobieństwo do Jego Syna, ten kres nagrody, ten poziom tego, co jest przyjemne Ojcu, to ci, i tylko ci, mogą mieć silną nadzieję spóldziedziectwa z Panem. Jak ważnym przeto jest, ażeby każdy bieżący w tym wyścigu postąpił ściśle według napomnienia Apostoła i złożył wszelaki ciężar i przeszkodę, i śpieszył się z cierpliwością w tym wyścigu wystawionym nam w Ewangelii, „patrzac na Jezusa”, wodza naszej wiary, dopóki On nie stanie się jej dokończycielem (Do Żyd. 12:1), dając nam łaskę, aby zwyciężyć, i podtrzymując ich Słowem Swoim i Swoją opatrnością do końca wyścigu.

Każdy jeden biorący udział w tym wyścigu powinien zegzaminować siebie, raczej niż egzaminować drugich, odnośnie postępu uczynionego na tej wąskiej drodze; ponieważ każdy zna swój własny stan serca i słabości własnego ciała lepiej niż je kto inny zna, z wyjątkiem Pana. Niech każdy z nas zauważy, gdzie akuratnie się znajduje na tym torze wyścigowym, radując się, że może znajdować się w tym wyścigu; uważając to za wielki przywilej

być w ten sposób powołanym, aby wstąpić do tego wyścigu. Jeżeli zauważymy, że przeszliśmy pierwszy ćwierć milowy znak, to radujmy się i dążmy dalej. Jeżeli zobaczymy, że przeszliśmy drugi także, to radujmy się tym więcej, lecz nie zwalniamy w naszym śpieszeniu. Jeżeli spostrzeżemy, że przeszliśmy trzecią część, to możemy właściwie radować się jeszcze więcej i śpieszyć się energicznie dalej; a jeśliśmy dobiegli do czwartego znaku, doskonałej miłości, która włącza nawet naszych nieprzyjaciół, to rzeczywiście mamy powód do wielkiej radości. Nagroda jest nasza, jeżeli pozostaniemy wierni. Lecz, jak to Apostoł mówi, „Wszystko wykonawszy, **stójcie**” - ze wszystką zbroją na sobie; stójcie w rozmaitych próbach, które, wtedy więcej niż kiedykolwiek podczas biegu do kresu, przyjdą na nas, aby nie dopuścić nas do tego, o co staramy się abyśmy dobiegli do tego wielkiego Inspektora i Dawcy nagród, gdzie musimy się okazać, jeżeli On nam ma powiedzieć, „Dobrześ uczynił, dobry i wierny sługo; wnijdź do radości Pana twego.”

Niezbędnem jest dla tych, co dobiegli do kresu doskonałej miłości, aby byli czynnie zajęci w służbie Pańskiej, kładąc swoje życie za braci; ponieważ ten, co nie miłuje swego brata, którego widział, jakie on ma zapewnienie, że rzeczywiście miłuje Boga, którego nie widział? (1 Jana 4:20) Tacy muszą stać, nie tylko jako reprezentanci Boga i zasad sprawiedliwości, lecz jako reprezentanci tych, co są mocni w Panu i w sile mocy Jego, i w wierze w Jego Słowa, gotowi chętnie i zdolnie zachęcić współbieżących w tym zawodzie, ażeby oni również mogli dobiec do „kresu”. Jak to Apostoł mówi: „Ile tedy nas doskonałych, toż rozumiemy; a jeśli co inaczej rozumiecie, i toć wam Bóg objawi; wszakże w tym czegośmy doszli, według jednego sznuru postępujemy, i jednoż rozumiemy. Bądźcież wspólnaśladowcami moimi, bracia! upatrujcie tych, którzy tak chodzą, jako nas za wzór macie.”

ŻNIWO WIEKU EWANGELII WE FIGURZE I POZAFIGURZE

4 Moj. 31:1-54 (Ciąg dalszy z ostatniego numeru Ang. 1936, 68)

WOJNA PAROUSYJNA O PRAWDĘ

(11) W. 7 w streszczeniu określa bojowanie w tej wojnie. Była to możliwie najdziwniejsza wojna, jaka kiedykolwiek była stoczona; ponieważ w niej każdy wojownik na jednej stronie był zabity („pobili wszystkie mężczyzny”) a na drugiej stronie, ani jeden żołnierz nie zginął (w. 49). Iż Madjanici byli licznym narodem jest widoczne z faktu, że pomimo strat tej wojny przez zabicie i wzięcie do niewoli, to mniej niż 100 lat potem ich wojownicy stanowili większość wojska, 135 000, które wkroczyło do ziemi Chananejkiej za dni Gedeona (Ks. Sędz. 6:1-7; 8:10). Z ostatniego faktu możemy widzieć, że wszyscy mężczyźni w. 7 znaczy wszyscy wojownicy Madyjańscy, a nie ci drudzy mężczyźni z tego narodu, którego inna część, tj., chłopcy, byli zabici później (w. 17). Lecz ci wojownicy musieli być o wiele liczniejszymi od tych 12 000 Izraelitów. Pozafigura nasuwa tę samą myśl; ponieważ te trzy klasy przeciwników Prawdy i wykładawców błędu w czasie Parousii były o wiele liczniejsze niż Parousyjne Maluczkie Stadko. Jedyny sposób w jaki możemy sobie zdać sprawę z pobicia każdego żołnierza po stronie liczniejszej, a nie zginiecia żadnego po stronie mniejszej jest ten, że Bóg uczynił cud w tej wojnie, niezawodnie używając aniołów do sparaliżowania Madjanitów bojaźnią i słabością w celu dostarczenia figury, któraby przedstawiała uplanowaną pozafigurę. Co jest zobrazowane w tej wojnie? Kontrowersje pomiędzy Maluczkim Stadkiem (przeto nie pomiędzy wszystkimi ludźmi w

Prawdzie; ponieważ niektórzy z nich polegli w Parousji, tymczasem żaden z pozafiguralnych 12 000 nie poległ) z jednej strony i pomiędzy tymi trzema klasami błędzących Parousyjnych polemistów z drugiej strony. Zabicie Madjanitów reprezentuje odparcie błędzących Parousyjnych polemistów. Rozumie się nie było to literalnym zabijaniem, gdyż taka rzecz nie stała się po żadnej stronie podczas Parousii. Iż wszyscy żołnierze Madyjańscy zostali zabici reprezentuje fakt, że w każdej walce, do której wierni Parousyjni bracia wstąpili, to zbili swoich przeciwników, co Sam Bóg obiecał im, iż to miało być częścią (Iz. 54:17; Łuk. 21:15). Wojowanie Izraelitów, według tego jako rozkazał Pan Mojżeszowi, zawiera w sobie dwie rzeczy we figurze i pozafigurze: (1) Odbycie się wojny w posłuszeństwie Panu; i (2) odbycie się jej w Jego duchu. Te dwa fakty są jeszcze jednym dowodem, że w tym obrazie Parousyjne Maluczkie Stadko jest zobrazowane w tych 12 000.

(12) Gdy popatrzymy wstecz na kontrowersje Parousyjne, to widzimy, iż powyżej podane pozafigury są prawdziwe. Rzeczywiście, Parousja była czasem kontrowersji z wszystkich czasów Wieku Ewangelii. Nie tylko jest to widziane z ataków czynionych na Prawdę i Biblię w tym czasie przez te trzy klasy pozafiguralnych wojowników Madyjańskich; i nie tylko jest to widziane w udziale naszego Pastora w tych kontrowersjach tego czasu; ale to jest także widziane z udziału wziętego w tych kontrowersjach przez innych członków Maluczkiego Stadka, szczególnie przez pielgrzymów i posiłkowych pielgrzymów, zo-

brazowanych przez hetmanów, czyli pułkowników i rotmistrzów nad tysiącami i nad setkami (w. 14, 48-54). Pielgrzymi i posiłkowi pielgrzymi w swoich wykładach, kazaniach, w odpowiedziach na pytania, w rozmowach, sprawozdaniach z wykładów w gazetach, w debatach i listach, dali świadectwo, iż kontrowersyjny element jest obecny w ich usługiwaniu. Starsi w swoich lekcjach, odpowiedziach na pytania, listach i rozmowach, objawiali, iż kontrowersja była częścią ich usługiwania. Nieurzędowe członki wiernego Maluczkiego Stadka okazywali w swoich rozmowach i listach ten sam zarys w swoich usługach. Kolporterzy czynili to samo mniej więcej w swoich staraniach o obstalunki i w dotyczących rozmowach, i widocznie w swoim sprzedawaniu książek i broszur. Ochotnicy w swej pracy rozdawali kontrowersyjną literaturę. To samo czynili wierni bracia, którzy brali udział w innych rozgałęzieniach pracy, tacy jak wierni pracownicy w Domu Biblijnym, rozszerzający pracę, pracownicy przedstawiający fotodramę, pracownicy przy gazetach, strzelcy, itp. Po wszystkich stronach kontrowersje się odbywały. Gorliwość obydwóch stron w tej wojnie stała się okazją tego, szczególnie gorliwość wiernego Maluczkiego Stadka. Wszyscy Parousyjni członkowie Maluczkiego Stadka mogą sobie mniej więcej przypomnieć argumenty na tle Prawdy i błędu, w które oni byli wciągnięci z atakującymi Prawdę, lub obrońcami błędu w Parousii. Tak, to był czas symbolicznej wojny, w której obrońcy błędu i atakownicy na Prawdę ulegli porażce, a w której każdy członek Maluczkiego Stadka odniósł zwycięstwo.

SZEŚĆ KLAS POBITYCH PRAWDĄ

(13) Oprócz tych wszystkich zabitych, te 12 000 zabiło też pięć królów Madyjańskich (w. 8): Ewiego (pożądliwiec), Rechema (wieloformny; upstrzony), Sura (kombinacja), Hur (szlachetny) i Rebaa (cztero-boczny), i Balaama (pożerca ludu, lub obzerca) syna Beorowego (pochodnia). Rozumiemy, że tych pięciu królów Madyjańskich jest figurą na to samo, co pięciu Parousyjnych mężów z bronią ku zabijaniu. Ci widocznie byli głównymi nauczycielami i obrońcami błędu w Parousii. Nie tylko fakty tej sprawy zgadzają się z myślą, lecz znaczenia ich imion także nasuwają nam to na myśl. Ewi, znacząc **pożądliwiec**, jest zgodne z tym, co św. Paweł (1 Kor. 10:6) i Mojżesz (4 Moj. 11:4,34) o nich mówią. Rechem, znacząc **wieloformny**, lub **upstrzony**, sugeruje nam tak wiele tych sub-dywilizji, czyli grup w każdej z trzech grup niedowiarskich przesiewaczy (tych w świątynicy, tych w dziedzińcach i tych w mieście, lub obozie), np. ci w mieście lub obozie składają się z ateistów, agnostyków, materialistów, ewolucjonistów, panteistów, sekularystów, racjonalistów, deistów, wyższych krytyków i politeistów. Rzeczywiście przesiewacze niedowiarstwa w ich trzeciej subdywilizji byli wieloformnymi, upstrzonymi. Było więcej partii w tej klasie niż w której innej z przesiewających klas. Sur, znacząc **kombinacja**, tj. rzeczy ściśnięte razem w jedną całość, od razu nasuwa nam na myśl przesiewaczy, którzy bronili kombinacjonizmu. Hur, znacząc **szlachetny**, sugeruje nam szlachetność celu reformatorów w dążeniu do usunięcia złych warunków, a ustanowienia dobrych wśród ludzkości. Reba, znacząc **czworo-boczny**, nasuwa nam na myśl czworo-stronny atak, jakiego uczynili na Prawdę; ponieważ atakowali różne zarysy Prawdy na te cztery przedmioty: Pośrednik, Przymierza, Ofiary za grzech i Okup. A Balaam (pożerca ludu, obzerca) syn Beora (**pochodnia**), jest figurą na kler, jako będący mniej więcej nauczycielami Prawdy (pochodnią), którzy w ich panowaniu pożarli lud, a w ich chciwości połknęli (przy-

swoili sobie) wszystkie nagrody sprawiedliwości, takie jak bogactwa, honory, władze, wpływ i rozkosz, jak tylko mogli je dostać (2 Piotra 2:15; Judy 11). Pozafiguralne 12 000 zabiło ich w tem znaczeniu, że Prawdą (mieczem, w. 8) odparli ich błędy i potępił ich za czynienie złego. Wszyscy wierni członkowie Parousyjnego Maluczkiego Stadka, którzy jeszcze pozostają przypominają sobie, że to wypełniło się wtenczas z nimi w wielu ich kontrowersjach.

(14) We w. 9 (w ang. tłumaczeniu) jest podane słowo wszystkie przed słowem **żony**. Lecz słowo to jest podane w ukośnym druku, co znaczy, że jest wtrącone. To wtrącone słowo jest nieszczęsnym. Jeżeli to zdanie było prawdą, i myśl jaką to tłumaczenie nasuwa we w. 7 o wszystkich mężczyznach było prawdą, to cały naród jako taki byłby wyginął, ponieważ wszyscy chłopcy, zabrani do niewoli, byli pozabijani (w. 17,18) a wszystkie niewiasty, nie zabite, były przyłączone do Izraela. Z tak wieloma Madjanitami z którymi Gedeon miał do czynienia dowodzi, że ten cały naród jako taki nie wyginął. Literalne tłumaczenie w. 9 jest: „Synowie Izraelscy pobrali w niewolę żony i dzieci Madyjańczyków i pozabierali, jako łup, wszystko bydło ich, wszystkie owce ich i wszystkie majątności ich”. Innymi słowy, chociaż oni pozabijali wszystkich żołnierzy Madyjańskich i zabrali wszystką ruchomą własność ich, jako łup, i zabrali w niewolę wiele z ich żon i dzieci, to jednak cywilni mężczyźni i niektóre niewiasty i dzieci uciekły, czego dowodem jest fakt, że wielkie wojsko Madjanitów wkroczyło do ziemi Chananejskiej później za czasów Gedeona. Którzy to byli tymi pozafiguralnymi Madyjańskimi żonami i dziećmi, zabranymi do niewoli? Madyjańskimi niewiastami byli to mniej więcej rozwinięci błędziciele, którzy przestali wojować, lub nigdy nie wojowali z błędami czasów Parousyjnych; a zaś dziećmi Madyjańskimi byli nierozwinięci błędziciele, którzy doznali takiego samego doświadczenia. Jak były w pozafigurze Madyjańskie niewiasty i dzieci uczynione niewolnikami? Przez przekonanie ich Prawdą, przedstawioną im przez Maluczkie Stadko, że ona jest prawdziwie oparta na Piśmie Św. Innymi słowy, przez uwolnienie od błędu i przyprowadzenie takich pozafiguralnych Madjanitek do Prawdy przez przedstawienie im Prawdy, przez Maluczkie Stadko, oni byli uczynieni niewolnikami tych pozafiguralnych 12 000.

(15) Pozafiguralne Madyjańskie niewiasty i dzieci zabrane w niewolę były mieszanym tłumem. Niektóre były nowymi stworzeniami, co jest prawdą o wszystkich pozafiguralnych dziewięciu w pośród nich, a co było prawdą o pewnej części reszty pozafiguralnych niewolniczych niewiast, a zaś reszta z nich nigdy nie była nowymi stworzeniami. Pozafiguralni chłopcy Madyjańscy, wzięci w niewolę, także byli mieszanymi, niektórzy byli nowymi stworzeniami, a niektórzy nie. Przez owce, rozumiemy, człowieczeństwo nowych stworzeń jest zobrazowane, a przez bydło, był zobrazowany fakt, że ich człowieczeństwo było usprawiedliwione nawet tak jak zwierzęta w łączności z przybytkiem były użyte na przedstawienie tych rzeczy. W symbolach biblijnych osły są na ogół użyte, aby przedstawiały nauki Prawdy, co można widzieć z osła na którym Balaam jechał, przedstawiając nauki Prawdy, które niosły jego pozafigurę (4 Moj. 21:21-33; 2 Piotra 2:16), co można widzieć z faktu, że wierność naszego Pana Prawdzie jest symbolizowana przez Szyłowe uwiązanie osłęcia swego u wybornej winnej macicy (1 Moj. 49:11), i z wjechania naszego Pana do Jeruzalemu na osłicy i jej osłátku (Mat. 21:5,7; Jana 12:15), jako reprezentujące jego przyjście we władzy królewskiej do Chrześcijaństwa, wjeżdżając na

doktrynach o Okupie i Wtórej Obecności, w r. 1878, szczególnie jak one były przedstawione w gazecie pod tytułem Sposób i Cel Powrotu Naszego Pana, i w książce Trzy Świąty. Wiele innych ustępów we figurach i symbolach potwierdza tę myśl. Te 12 000 zabierając te osły, byłyby figurą na Maluczkie Stadko Parousyjne, przyswajające sobie Prawdy, które są we wyznaniach Babilonu, np. 12 szafarskich doktryn, itp. Osły tu byłyby również figurą na Prawdy, które Maluczkie Stadko podczas Parousji przyswoiło z pism Nominalnego Kościoła. A inne majątności, które te 12 000 zabrało, byłyby figurą na rozmaite Lewickie pisma, które te 12 000 sobie przyswoiło i z których dostali rozmaite językowe, tłumaczące, historyczne i systematyczne pomoce w sprawach biblijnych. Nieżywotne rzeczy, „majątności”, które te 12 000 i ich oficerowie zdobyli, zdają się być figurą na jeszcze dwie inne rzeczy: cnoty, np. jak to się okazuje z pozafigur klejnotów i odzieży, jakie Izraelici na zapytanie dostali od Egipcjan, i pewne przedstawienia Prawdy takie, jak wykłady, pisma, lekcje i materiał do rozmowy, jak to zobaczymy, gdy będziemy rozbierali w. 50-54. Wysiłki tych pozafiguralnych 12 000 podczas ich starania się by okazywać ducha Pańskiego w ich kontrowersjach z pozafiguralnymi Madjanitami dały im te zalety, tj. cnoty Prawdy, jako łupy z walki. Napewno we wojnie, toczonej podczas Parousji, Maluczkie Stadko zabrało powyżej określonych niewolników, plony i łupy; i przez zabranie takiej zdobyczy pozostawili pozafiguralnych Madjanitów, którzy uszli śmierci i niewoli, w mniejszej liczbie, ogołoconych z bogactw nauk i z cnót.

(16) W. 10 mówi nam, że Izrael spalił wszystkie ich miasta i zamki. Tym sposobem spustoszyli ziemię Madańską, co stało się przyczyną jeszcze większego zubożenia niepojętych z ich narodu. W symbolach biblijnych miasto reprezentuje religijny rząd, co może być widziane z wypadków Babilonu (Obj. 17:5,18), Nowego Jeruzalemu (Obj. 21:2,10-22:3) i tych pięciu miast symbolicznego Egiptu, tj. pięciu denominacji, które w Europie są połączone z Państwem (Iz. 19:18). Popalić te symboliczne miasta ogniem znaczyłoby zniszczyć je Prawdą jako rzekome, od Boga upoważnione rządy religijne, tj. kompletnie wyjawić ich oszukańcze przywłaszczenie praw Kościoła Bożego. Zamki lub pałace, jako fortece, w symbolach biblijnych reprezentują główne nauki, jako mocne miejsca mieszkalne dla wierzących w te nauki (Ps. 48:3,13; 78:69; 122:7). Zamki pozafiguralnego Madjanu były jego rozmaite główne błędne nauki. W tej części Nominalnego Kościoła, tego pozafiguralnego Madjanu, takimi zamkami lub fortecami były doktryny o trójcy, ludzkiej nieśmiertelności, przytomności umarłych, o umarłych będących w szczęśliwości, lub mękach, o wiecznych mękach, o próbie ograniczonej do obecnego życia, o przyjściu Pańskim po Tysiąclecie, o sądnym dniu, itd. Błędy innych, takie jak pięć błędów przesiewań, są innymi z tych zamków. Popalenie zamków figuralnych Madyjańczyków ogniem przez 12 000 Izraela, byłoby figurą na doszczętne spalenie przez Parousyjne Maluczkie Stadko utrzymywanych nauk Słowem Bożem, jako symbolicznym ogniem, czym ono jest odnośnie błędów (2 Król. 1:10-14), powyżej wymienione i inne błędy, w których, jako we fortecach i zamkach, pozafiguralni Madjanici przebywali. Niektórzy z nas wiemy przez uczestniczenie, niektórzy z nas z obserwacji, a niektórzy z nas przez informację, że takie symboliczne spustoszenie miało swoje miejsce podczas wojny, toczonej przez Parousyjne Maluczkie Stadko. Tym sposobem Bóg i Izrael Boski Wieku Ewangelii był broniony przez wojnę toczoną przez Parousyjne Maluczkie Stadko przeciwko błądźcielom, i tą wojną zakończyło się

Parousyjne wojowanie przeciwko błędom i błądźcielom, tak jak nawet te figuralne 12 000 swoim wojowaniem przeciwko Madjanitom obroniło Boga i Izraela, a wykazali Madjanitom, że są winnymi i zakończyli swoją wojnę.

LUPY I PLONY

(17) We w. 11,12, jest podane, co było uczynione z więźniami i z rzeczami zdobytymi. Plony zdają się odnosić do żyjących rzeczy zdobytych (w. 11,12,26,27) we w. 12 wyrażenie „i łupy”, po słowie „więźnie”, powinno być przetłumaczone, nawet, (lub czyli) „plony”; a łupy zdają się odnosić do nieżywotnych rzeczy zdobytych (w. 11,12,53). Pobranie tych, podane we w. 11, zdaje się odnosić, nie do pierwotnego aktu zdobycia, o czym mówi w. 9, lecz odnosi się do lepszego zabezpieczenia i przygotowania ich do przyprowadzenia ich do obozu Izraelskiego. W pozafigurze to odnosiłoby się do lepszego uchwycenia tych symbolicznych łupów i plonów przez Maluczkie Stadko. To było uczynione przez ich gruntowniejsze, doktrynalne pouczanie symbolicznych więźniów, odnośnie ich przywilejów ludzkich i nowych stworzeń, przez ich lepsze uchwycenie Prawd, które wzięli od pozafiguralnych Madjanitów, i przez ich otrzymanie silniejszego rozwoju zdobytych zalet i specjalnych zarysów nauczania, jakie im dało ich wzięcie udziału w tej wojnie. Przyprowadzenie łupu i plonów (w. 12) przez figuralne wojsko Izraelskie do Mojżesza reprezentuje przyprowadzenie osób które Parousyjne Maluczkie Stadko pozyskało do Prawdy, przyprowadzenie Prawdy, które zabrali z wyznań i Lewickich pism, przyprowadzenie Lewickich dzieł i zalet i ich wykładów, pism lekcji i materiału użytecznego w rozmowach, do Jezusa, jako zdobycz pozyskana szczególnie dla Niego, jako od Boga naznaczonego Wodza, Wykonawcy, Mówczego Narzędzia Bożego do pozafiguralnego Izraela.

(18) Izraelici przyprowadzając je do Eleazara reprezentują Parousyjne Maluczkie Stadko, przyprowadzając te rzeczy do Jezusa, jako swego Arcykapłana. Przyprowadzenie łupu i plonów przez te 12 000 Izraelitów przed zgromadzenie reprezentuje Parousyjne Maluczkie Stadko przyprowadzając te same rzeczy przed Parousyjny lud Boży, np. gdy kiedykolwiek który z nas pozyskał kogoś do Prawdy, to przyprowadziliśmy go pomiędzy braci skoro tylko mogliśmy; i prawdziwie byliśmy uradowani z tego, że byliśmy uprzywilejowani to uczynić. Przyniesienie łupów i przyprowadzenie plonów do obozu na pola Moabskie reprezentuje fakt, że pozafigura została wykonana wtenczas, gdy lud Boży w Wieku Ewangelii był na ostatnim swoim przestanku podróży po puszczy. Ten przestanek był terytorium, czyli sferą Prawdy i jej ducha i był własnością rzymsko-katolickiego kościoła, którego zwykle reprezentuje Moabja, natomiast ziemia Ammonitów zwykle reprezentuje protestantyzm. Powodem rozłożenia ostatniego obozu Parousyjnego w poprzednim rzymsko-katolickim terytorium jest to, że rzymsko-katolicyzm jest pełnym sfałszowaniem Prawdy i jej ducha, lecz protestantyzm nie jest; przeto w otrzymaniu Prawdy i jej ducha jako obozu Parousyjnego i Epifanicznego dla siebie, Maluczkie Stadko wydarło te sfery z rąk rzymsko-katolicyzmu tj. obróciło je w prawdzie, przez konieczne zmiany fałszowanych na prawdziwe. Wyrażenie, „które są nad Jordanem przeciw Jerychu”, reprezentuje fakt, że ostatnia stacja Kościoła Wieku Ewangelii była na zewnątrz, lecz blisko nominalnego Kościoła (Jerycho), gdy prawie miał opuszczać ziemię do Królestwa przez śmierć (Jordan) rzecz, która nie była prawdą o żadnej przedźniwnej stacji Kościoła.

(19) Mojżesz, Eleazar i wszyscy książęta zgromadzenia wychodząc przeciwko wracającemu się wojsku repre-

zentuje przywitanie Maluczkiego Stadka przez naszego Pana Jezusa, jako od Boga naznaczonego Wodza, Wykonawcę i Mówcze Narzędzie Boskie do pozafiguralnego Izraela, przez Eleazara tj. naszego Pana jako Arcykapłana Kościoła, i przez wszystkich książąt, czyli wodzów między ludem Bożym, gdy z każdej bitwy tej wojny indywidualni członkowie Maluczkiego Stadka wracali ze swoim łupem i plonem. Chociaż we figurze taki powrót był uczyniony raz na zawsze, to jednak w pozafigurze z każdym razem, kiedy zdobyto trochę łupu, lub plonu, to przyniesiono je pomiędzy lud Boży. Wszyscy z nas wiedzą, czy to z doświadczenia, obserwacji, lub informacji, że takie przyjęcie odbywało się, gdy po jednym, od czasu do czasu, bracia Maluczkiego Stadka przywiedli łupy i plony, pozyskane w ich wojnie z pozafiguralnymi Madjanitami. Przywitanie tych 12 000 **przed obozem** reprezentuje, że pozafigura wykonała się, gdy ci zwycięzcy byli jeszcze w ciele, a przeto mniej więcej w nieharmonii i niepopularności ze stanem obozowym. Udział Mojżesza i Eleazara w takim przywitaniu pokazuje cośkolwiek podobny czyn z takim samym ogólnym pozafiguralnym znaczeniem we wyjściu Melchizedeka na spotkanie Abrahama, wracającego się z pobicia czterech (nie pięciu) królów (1 Moj. 14:18; Do Żyd. 7:1,2). Tych tu czterech królów reprezentuje przesiewaczy z trzeciego, czwartego, piątego i szóstego przesiewania, gdyż przesiewacze zapierający się okupu i przesiewacze szerzący niedowiarstwo nie są przedstawieni w tym obrazie, ponieważ pozafiguralny Lot (Wielkie Grono) nie był jeszcze pojmany przez żadną fazę tych ostatnio wymienionych przesiewań, lecz był pojmany przez mniej więcej zmniejszone fazy tych innych czterech przesiewających błędów, np. synowie pozafiguralnego Korego, którzy są figurą na pewnych Lewitów Kaata (4 Moj. 26:9-11), byli pojmani przez piątą grupę przesiewaczy. Lecz według w. 14 Mojżesz gniewał się na hetmanów, pułkowników i rotmistrzów, a natomiast nie gniew, lecz przyjemność zdaje się być okazana w usposobieniu Melchizedeka. Lecz to nie znaczy, że w pozafigurze jest sprzeczność. Obie pozafigury były faktyczne. Jedna wykazuje przyjemność Jezusa w zwycięzcach za dobro, które oni uczynili, a druga wskazuje, że On miał nieprzyjemność z powodu pewnych złych rzeczy, które oni uczynili, jak to będzie udowodnione w dalszym badaniu figur i pozafigur. To jest tylko jeszcze jedna ilustracja faktu, że nie wszystko odnośnie jednego przedmiotu jest dane w jednym z wierszy Pisma Św., lecz że Pismo Św. daje swoje myśli na każdy z swoich przedmiotów, „trochę tu, trochę ówdzie”.

(20) Chociaż to nie jest zapisane (w. 14), to Mojżesz bardzo możliwie wyraził przyjemność, jako patriotyczny Izraelita, jaką czuł z chwalebego zwycięstwa i ze zdobytego łupu i plonu. Lecz Bóg nie zamierzył, aby wyrazić ten zarys uczucia Mojżeszowego, ponieważ On zamierzył przez Mojżesza w tym miejscu pokazać, że nasz Pan, jako Wódz i Wykonawca, był niezadowolony z rzeczy niewłaściwie wykonanych we wojnie Parousyjnej. Ten gniew był skierowany przeciwko oficerom wojska, hetmanom lub pułkownikom nad tysiącami, i rotmistrzom lub setnikom nad setkami. Ci oficerowie reprezentują pielgrzymów i posiłkowych pielgrzymów. Te dwanaście pielgrzymów, którzy byli najczynniejsi i najzdolniejsi odnośnie publiczności, tj. w publicznych zebraniach, są pozafigurą tych dwunastu hetmanów nad tysiącami. Obecnie nie jesteśmy w stanie zupełnie sprawdzić tożsamości wszystkich tych dwunastu, lecz możemy, z hetmanów, których Dawid naznaczał, co miesiąc nad miesięcznymi 24 000, z pewnością utożsamić siedmiu z nich (1 Kron. 27:1-15). Joroboam (1 Kron. 27:2; 11:11) reprezentuje naszego Pastora, który

był kapitanem, czyli hetmanem nad pierwszym tysiącem; Eleazar Dodonejczyk (1 Kron. 27:4; 11:12) reprezentuje innego brata, który był kapitanem nad drugim tysiącem; Banajas (1 Kron. 27:5,6; 11:22) reprezentuje J. F. Rutherforda, który był kapitanem nad trzecim tysiącem. Można zauważyć, że Semma (2 Sam. 23:11), który reprezentuje brata Barton, nie był pomiędzy kapitanami miesięcznych 24 000. To niezawodnie było z powodu tego, że on nie był specjalnie wybitnym w publicznej pracy. Abisaj, figurą na br. Jana Edgara, który nie wykonał dużo publicznej pracy, również nie był wymieniony pomiędzy kapitanami miesięcznych 24 000. Chociaż jeszcze nie jesteśmy w stanie utożsamić ich z figuralnymi walecznymi mężami według listy walecznych mężów Dawidowych (2 Sam. 23:8-31; 1 Kron. 11:11-47), to jednak wnioskujemy z użytku, jaki brat Russell czynił z nich w pracy publicznej, że bracia Hemery, Sturgeon i Raymond są dosyć pewnie, a bracia Sexton, Bundy i Rockwell są mniej pewnie pozafigurami siedmiu innych kapitanów miesięcznych 24 000. w 1 Kron. 27:1-15, jak również pozafigurami tych drugich siedmiu tysięcy tyjących się naszej lekcji. Jeszcze mniej pewni jesteśmy odnośnie tych ostatnich dwóch kapitanów nad ostatnimi dwoma tysiącami. Możliwie, iż to byli bracia Lundborg ze Szwecji i Koetitz z Niemczech. Reszta tych 132 kapitanów (hetmanów), tj. 120 z nich reprezentuje resztę pielgrzymów i posiłkowych pielgrzymów. Pan gniewał się na tych, gdy oni wracali z wojny; ponieważ pozostawili żywymi nie tylko niektóre, ale **wszystkie** niewiasty, które zabrali (w. 14,15). Mojżesz osądził, że te, co za pośrednictwem rady Balaamowej skusiły Izraelczyków do grzechu przy Baalu Fegora i przeto sprowadziły plagę na Izraela, powinny być zabite z rozkazu hetmanów zanim powrócą. - w. 16: zob. ang. P '32, 160-163.

(21) Następujące fakty wyjaśnia nam to wydarzenie w pozafigurze: Te 12 000, zabierając do niewoli i zachowując żywych niewiast i chłopców (w. 17), przywiedli, jako pojmanych, do obozu takich, co nie zasłużyli sobie, aby być tam przyprowadzeni. W tym oni reprezentują, jak te pozafiguralne 12 000 pozyskało dla Prawdy więcej ludzi niż byli powinni pozyskać, niektórych, co nie zasłużyli na to, aby być w łączności z ludem w Prawdzie - niektórych, co nigdy nie byli ofiarowani. Wszyscy wiemy, iż niektórzy nie żyli wiernie według swego poświęcenia, tj. nie-dziewice, i niektórzy (chłopcy), którzy, przyjmując cośkolwiek z Prawdy, walczyli za niektórymi błędami pozafiguralnych Madyjańczyków. Pozafiguralni żołnierze za bardzo troszczyli się o pozyskanie liczb, jak to nam sugestionuje figura, i przeto nie byli dosyć ostrożnymi, aby dostatecznie pouczyć w doktrynach o poświęceniu tych, których pozyskali Prawdę i nie wymagali od nich, żeby postępowali według tego wysokiego ideału, a jeżeli nie chcieli zgodzić się na niego, to żołnierze powinni ich trzymać zdaleka od łączenia się z ludem w Prawdzie. Nasz Pan Jezus trzymał wodzów szczególnie odpowiedzialnych za opuszczenie się pod tym względem, ponieważ oni powinni byli wpłynąć na tych drugih, ażeby nie „brali w niewolę” takich niezdolnych i nie przyprowadzali ich pomiędzy lud Boży w Prawdzie. Dlatego On był specjalnie niezadowolony z wodzów za ich nadmierną troskliwość, aby pozyskać liczby i za ich opuszczenie się w powstrzymaniu drugih od czynienia tego samego. Zabijanie (w. 17) nie-panien i chłopców reprezentuje odcinanie ich pozafigur z pomiędzy ludu Bożego, co zwykle działo się przez zbijające nauki i czyny wodzów i innych podczas przesiewań wielkich i małych, chociaż często to się zdarzało z jednostkami gdy nie było przesiewań. Rozkaz, aby

zachować żywo (w. 18) panny, które są figurą na prawdziwie poświęconych (Obj. 14:1-5; Mat. 25:1-12; Ps. 45:14,15; PnP. 6:8,9; Przep. 31:29), jak również rozkaz, aby pozabijać nie-panny i chłopców, był dany przez naszego Pana w obydwóch wypadkach przez dotyczące nauki Prawdy i opatrności. Pozafiguralne panny były zachowane żywo dla ludu Bożego przez miłą opiekę i dokładne nauki, jakie one otrzymały od braci. W odcinaniach jak i w zachowaniach byli to wodzowie, co byli najczynniejsi, a których postępowanie względem obydwóch urzeczywistniło zamiar Boży względem nich.

WYTLUMACZYWSZY dotąd 4 Ks. Moj. 31:1-18 postąpimy teraz dalej z naszym badaniem tego rozdziału, zaczynając od w. 19. Od w. 15 do w. 20 Mojżesz przemawia, i przedstawia tu naszego Pana, jako Wykonawcę, Mówcę Narzędzie i Wodza, od Boga naznaczonego dla pozafiguralnego Izraela podczas Żniwa Wieku Ewangelii. Tak jak we w. 19 i 20 Mojżesz rozporządził odnośnie oczyszczenia figuralnych wojowników i pojmany, tak nasz Pan w czasie Żęcia dał pozafiguralne instrukcje odnośnie oczyszczenia pozafiguralnych wojowników i ich pojmany. Rozkaz (w. 19), żeby ci zostali poza obozem Izraela, wskazuje, że ci byli nieczystymi i, że ich pozafigury będą nieczyste. Pozostanie poza obozem przez siedem dni jest figurą na pozostanie pozafigur za pozafiguralnym obozem (tutaj, królestwem) do czasu ich zupełnego oczyszczenia. Obóz tu widocznie nie znaczy zgromadzenie ludu Bożego jeszcze w ciele; ponieważ pozafiguralni kapłani i pojmani byli w czasie żęcia w nim i byli częściami tego zgromadzenia. Zabicie duszy (tak brzmi w hebrajskim) reprezentuje odziedziczone po Adamie słabości czynne przeciw naszemu poświęceniu, tj. samolubstwa i światowości, a dotknięcie zabitego reprezentuje zaraźliwość odziedziczonej upadłości Adamowej. W tych obydwóch znaczeniach musimy się oczyścić z pod mocy usposobienia Adamowego, jeżeli mamy wniknąć do królestwa, jako zwycięzcy. Oczyszczenie się dnia trzeciego reprezentuje oczyszczenie, jakie otrzymujemy w usprawiedliwieniu, tj. od grzechu, co jest dokonane przez nasze przytłumienie go, o ile jesteśmy w stanie to uczynić. Ten bój zaczął się od naszego tymczasowego usprawiedliwienia i będzie trwał aż do śmierci.

(23) Oczyszczenie trzeciego dnia nasuwa nam na myśl to, co należy do usprawiedliwienia, jak następuje: Abraham był pierwszy, któremu tymczasowe usprawiedliwienie, wymagające życia sprawiedliwego do stopnia zdolności, było ofiarowane dlatego, iż **przewidziano, że on przyjdzie w pokrewieństwo z Bogiem przez Przymierze Abrahamowe**. Abraham otrzymał swoje oczyszczenie podczas trzeciego 1000-letniego dnia historii ludzkiej. Przeto oczyszczenie trzeciego dnia jest to, które tyczy się stanu usprawiedliwienia. Rozumie się, oczyszczenie tutaj nie znaczy z pod wyroku za grzech Adamowy, które staje się tylko przez zasługę Jezusa **przez wiarę**; lecz jest to oczyszczenie z pod mocy grzechu Adamowego, co jest dokonane przez współdziałanie Jezusa i wierzącego **przez uczynki**. Oczyszczenie siódmego dnia jest figurą na zwyciężenie samolubstwa i światowości, dotyczących się stanu poświęcenia. Wiemy z doświadczenia, że my przechodzimy obie te formy oczyszczenia. Czy Jezus, jako pozafigura Mojżeszowego dania rozkazów na figuralne oczyszczenia, dał rozkazy na pozafiguralne oczyszczenia? Odpowiadamy, tak. Podczas całego okresu żęcia wychodziły od Niego strofowania do wszystkich ludzi w Prawdzie, wodzów i prowadzonych przez nich, aby się oczyścili z wszelkiej nieczystości ciała i ducha i ze wszystkich form samolubstwa i światowości. On wypowiadał je przez Tomy, prze-

ważnie 1-szy, 5-ty i 6-ty, a szczególnie ten ostatni, przez Cienie Przybytku, Strażnice, Hymny i Poezje Brzasku, Kazania, wykłady pielgrzymów, lekcje starszych i stosowne rozmowy ludu Bożego. Przeto dotyczące fakty dowodzą, że pozafigury w. 19 wypełniły się za dni usługiwania naszego Pastora, tj. w Parousji.

(24) Szczegóły odnośnie tego, co miało być oczyszczone są podane we w. 20 - szaty, rzeczy ze skóry, wyroby z koziej sierści i każdą rzecz drewnianą, jak również osoby. Szaty są figurą na przymioty serca i urzędowe władze nowych stworzeń (Do Kol. 3:12; 2 Moj. 28:2,40). Wodzowie i prowadzeni mieli oczyścić swoje przymioty serca i urzędowe władze, jako nowe stworzenia, od wszelkiej nieczystości z natury, jako odrębnej od grzesznej, samolubstwa i światowości. Aluzja do rzeczy skórzanych, zawiera w sobie te same myśli, co te zobrazowane w oponach przybytku ze skór baranich na czerwono farbowanych i skór borsukowych. Te pierwsze opony reprezentują nasze przykrycie zasługi Chrystusowej, a te ostatnie nasz wygląd, jako pogardliwy dla świata. Przeto oczyścić rzeczy skórzane jest figurą na dwie rzeczy: oczyścić wszelkie plamy z naszych szat i usunąć na bok wady, które dałyby ludowi Bożemu zły wygląd przed światem. Opona z koziej sierści, nakrywająca przybytek, reprezentuje nasze usprawiedliwione człowieczeństwo. Oczyścić każdy wyrób z koziej sierści przedstawiałoby zatem nasze oczyszczanie naszych ludzkich zalet, które są pokryte sprawiedliwością Pańską, od ludzkich wad które trzymają się ich. Drzewo w przybytku reprezentuje zniszczalne człowieczeństwo. My mamy wady w naszym człowieczeństwie, które nie są przyczepione do naszych naturalnych dobrych przymiotów lecz są im przeciwnie. Te są reprezentowane w rzeczach z drzewa we w. 20. Przeto oczyścić rzeczy z drzewa reprezentuje nasze pozbywanie się takich wad. Rozkazanie, aby się oczyścili, reprezentuje rozkazanie Jezusa do nowych stworzeń, ażeby zwyciężyli swoje braki przez wyćwiczenie się w tych zaletach. Nowe stworzenie jest zobrazowane przez lnianą oponę. Przeto te pięć rzeczy, które były oczyszczone reprezentują pięć odrębnych rzeczy, które bywają oczyszczane w pozafigurze.

(25) We w. 21-24 Eleazar, jako arcykapłan, daje pewne instrukcje odnośnie pracy oczyszczenia. Różnica pomiędzy Mojżeszowym, a Eleazarowym daniem tych instrukcji jest jak następuje: Mojżesz dał je jako wykonawca naznaczony od Boga, mówcze narzędzie i wódz Izraela, natomiast Eleazar dał je, jako arcykapłan, pojednający wojowników i ich pojmany z dobrą wolą Bożą, czyniąc ich zadowolonymi z wolą Bożą. W pozafigurze cztery funkcje pracy naszego Pana w łączności z naszym oczyszczeniem siebie są reprezentowane przez względne czynności Mojżeszowe i Eleazarowe. Jako Wykonawca Jezus daje nam doświadczenia potrzebne dla naszego oczyszczenia; jako Mówcze Narzędzie, daje nam nauki potrzebne dla naszego oczyszczenia; jako Wódz, daje nam wskazówki odnośnie naszego postępowania, które są potrzebne dla naszego oczyszczenia, natomiast, jako Arcykapłan, On sprawuje pojednanie **w nas**, czyni nas zadowolonymi z dobrą wolą Bożą. Doświadczenie dowodzi, że w czasie żęcia, według wymagania tej figury, Jezus oficjalnie urzędował względem wodzów i prowadzonych w te cztery sposoby. Eleazarowe mówienie (w. 21) żołnierzom, że tłumaczy im rzeczy, które Bóg rozkazał przez Mojżesza, reprezentuje fakt, że nasz Pan, jako Arcykapłan, w czasie żęcia mówił nam, że On tłumaczy pozafiguralnym żołnierzom rzeczy, które, jako Wykonawca naznaczony od Boga, Mówcze Narzędzie i Wódz pozafiguralnego Izraela, On otrzymał od Boga, jako Jego wolę odnośnie oczyszczenia

powyżej określonego. Wyrażenie, ustawa zakonna, reprezentuje myśl o naukach Słowa Bożego (Ps. 1:2; 119:18,97,113, 142,163,165). Doświadczenie dowodzi, że w Jego pracy czynienia nas zadowolonymi z dobrą wolą Bożą, Jego drugi zarządy pojedynczej (Arcykapłańskiej) pracy, Jezus jako Arcykapłan podczas Parousji, wyjaśnił dotyczące nauki Słowa Bożego, jako będące Mu dane, jako Wykonawcy naznaczonemu od Boga, Mówczemu Narzędziu i Wodzowi pozafiguralnego Izraela w tym czasie.

(26) Można zauważyć, że dwojaki sposób oczyszczania jest podany we w. 22,23. Metale, ponieważ one mogły **wytrzymać ogień**, miały być oczyszczone innym sposobem niż rzeczy, które nie mogły znieść ognia. Złoto, srebro, miedź, żelazo, cyna i ołów miały być oczyszczone wyprawieniem przez ogień i przez pokropienie wodą oczyszczenia. Różnica we figuralnym procesie oczyszczania tych dwojakich narzędzi była, rozumie się, w celu wskazania ważnej różnicy w rzeczach, które muszą przechodzić pozafiguralne oczyszczenie. Tak Pismo Św. jak i doświadczenie pokazuje, że my bywamy oczyszczeni z niektórych naszych wad przez samo poddanie się wpływowi Słowa Bożego (Ps. 119:9; Jana 15:3; Iz. 4:4; 1 Kor. 5:7; 6:11; Efez. 5:26). A to jest zobrazowane przez oczyszczenie omyciem wodą i pokropieniem wodą oczyszczenia. Pismo Św. i doświadczenie także dowodzi, że my bywamy oczyszczeni z innych wad przez poddanie się wpływowi Słowa i opatrności i karnościami Pańskim (Ps. 94:12; 119; 67; Ozeasz 5:15; Do Rzym. 5:3; 1 Kor. 3:12-15; 2 Kor. 4:17; Do Żyd. 12:4-14; Jakuba 1:4,12; 1 Piotra 1:7; 4:14). Ta forma oczyszczenia jest przedstawiona w sposobie oczyszczania metali. Różnica pomiędzy pozafiguralnym omyciem wodą, a pokropieniem wodą oczyszczenia jest ta: Poprzednie jest oczyszczeniem, dokonanym którą bądź częścią Słowa bez pozafigur doświadczeń Starożytnych Św., zaś to ostatnie oczyszczenie jest dokonane przez pozafigury doświadczeń Starożytnych Św. Gdy oczyszczenie bywa dokonane przez same Słowo, to ono jest skutkiem tak wiernego przyjęcia odnośnych prawd przez nową wolę i posłusznego zastosowania ich ściśle do wad, że te ostatnie bywają wypchnięte zupełnie. To dzieje się, naturalnie, tylko w takich wypadkach, gdzie te wady są mniej więcej powierzchowne, nie głęboko zakorzenione. Gdzie głęboko zakorzenione wady istnieją, to oczyszczenie nie bywa dokonane tylko takim sposobem, chociaż ten proces musi współdziałać z tym drugim. W takich wypadkach karne doświadczenia muszą być dodane do pierwszego sposobu i wśród takich karnych doświadczeń trzeba się poddać posłusznemu wpływowi odnośnych części Słowa. Takie postąpienie wśród takich karnych doświadczeń sprawi oczyszczenie. W niektórych wypadkach ten drugi sposób sprawia stosunkowo szybkie rezultaty, w innych powolne rezultaty. To zależy częściowo od stopnia wierności wyćwiczonej, a częściowo od tego, jak bardzo te wady przyczepiły się do nas. W niektórych wypadkach trwa to wiele lat, a we wielu do końca życia. Znamy z Biblii i z doświadczenia powyżej określone metody pozafiguralnego oczyszczenia. Wiemy również, iż tak jak pozafiguralny Eleazar wykazał to rzeczy we figurze, tak też nasz Pan podczas Parousji, czasu zjścia, wykazał ich pozafigury przez pisma naszego Pastora, wykłady pielgrzymów, ustne, drukowane i skrócone w notatkach, wykłady i lekcje starszych i rozmowy, napomnienia i świadectwa braci.

BEREAŃSKIE PYTANIA

(11) Co w. 7 określa? Jaką wyłączną charakterystykę miała ta wojna? Z jakich dwóch powodów to tak było? Jakim narodem, co się tyczy ludności, byli Madyjanie? Jaki fakt udowodni to? Co ten fakt zmusza nas wywnioskować odnośnie kogo tyczą się wszyscy mężczyźni w. 7? Jaki jeszcze fakt zgadza się z tem? Jak wojownicy

Madyjańscy równali się liczbowo z wojownikami Izraelskimi? Jak pozafigura sugestionuje to? Dlaczego? Na jakiej zasadzie jedynie możemy zdać sprawę z pobicia wszystkich po jednej stronie, a nikogo po drugiej stronie? Za czyjem pośrednictwem to było uczynione? Jakim sposobem to możliwe było uczynione? Dlaczego to było uczynione? Co ta wojna reprezentuje? Czyj udział jedynie jest zobrazowany przez udział tych 12,000? Co jest dowodem tego? Co reprezentuje zabicie Madyjanitów? A co nie? Co reprezentuje zabicie wszystkich wojowników Madyjańskich? Co Bóg obiecał pod tym względem? Jak zacytowane ustępy udowodniają to? Jakie dwie rzeczy zawiera w sobie figura i pozafigura w tem, że Izraelici wojowali jako im Pan rozkazał? Co te dwie rzeczy w pozafigurze dowodzą?

(12) Co popatrzenie się wstecz na kontrowersje Parousyjne pokazuje odnośnie podanych pozafigur? Jakim czasem była Parousja w porównaniu z innymi częściami Wieku Ewangelji odnośnie sporów? Jak to jest widoczne z czynności czworakich osób? Które osoby były figurą na ostatnie z tych czworakich osób? Jak pielgrzymi i posiłkowi pielgrzymi brali udział w tej wojnie? Starsi? Nieurzędowi członkowie Maluczkiego Stadka? Kolporterzy? Ochotnicy? Rodzina Domu Biblijnego? Rozszerzający pracę? Pracownicy przy Fotodramie? Przy gazetach? Strzelcy? Gdzie te spory się odbywały? Co ożywiało obie strony do tej wojny, szczególnie Maluczkie Stadko? Co mogą sobie wszyscy przypomnieć? Jakim czasem była Parousja z punktu naszego badania? Jaki był rezultat tych sporów dla uczestników w nich?

(13) Jakich sześć osób zabili Izraelici dodatkowo w tej Madyjańskiej wojnie? Do znaczą ich imiona? Co **Beor** znaczy? Kogo reprezentują tych pięć królów? Jakie dwie rzeczy udowodniają tę odpowiedź? Jak w każdym wypadku znaczenie ich imienia sugestionuje to? W jakim znaczeniu te pozafiguralne 12,000 zabiło tych? Kto przypomni sobie wypełnienia w. 8?

(14) Co trzeba zauważyć odnośnie słowa **wszystkie** we w. 9? Co znaczy ukośny druk w A. V., czyli w powszechnym angielskim tłumaczeniu? Jakie dwa sposoby udowodniają, że to tłumaczenie tutaj jest nieszczęsnym? Jakie jest literalne przetłumaczenie w. 9? Co to znaczy odnośnie wojowników i ruchomości i niektórych niewiast i dzieci i odnośnie cywilnych mężczyzn i innych niewiast i dzieci? Jak ta myśl jest udowodniona prawdziwą? Kto był temi pozafiguralnymi Madyjańskimi niewiastami i dziećmi pojmanymi? Jak pojmani w pozafigurze byli ci? Jakie dwie rzeczy to obejmuje?

(15) Z kogo się składały pozafiguralne Madyjańskie niewiasty? Chłopczy? Co zdobyte owce reprezentują? Bydło? Co naogół osły symbolizują? Jakie przykłady to dowodzą? Jak zacytowane ustępy to dowodzą? Co potwierdza tę myśl? Co osły naszego badania reprezentują na pierwszym miejscu? Co na drugim? Co na pierwszym miejscu reprezentowałyby zdobyte nieżywotne rzeczy? Jakie czworaki pomoce dostało z nich te 12,000? Jakie dwojakie inne pozafiguralne rzeczy dostały się tym 12,000? Co jest prawdą o łupie i plonie Parousyjnego Maluczkiego Stadka? W jakim stanie to pozostawiło niepojmany Madyjanitów?

(16) Co wiersz 10 mówi nam? Co to znaczy, co się tyczy ziemi i niepojmany Madyjanitów? Co reprezentuje miasto w symbolach biblijnych? Jakie trzy przykłady udowodniają to? Jak zacytowane ustępy to dowodzą? Co reprezentuje spalenie miast Madyjańskich ogniem? Co reprezentują zamki, lub pałace w symbolach biblijnych? Jak zacytowane ustępy to dowodzą? Co naogół było zanikami pozafiguralnego Madyjanu? Czem one były szczegółowo w Nominalnym Kościele, jako części pozafiguralnego Madyjanu? Czyje jeszcze błędy były częścią takich zamków? Co reprezentuje popalenie zamków Madyjanu ogniem przez te 12,000? Czem jest prawda w stosunku do błędu? Jak zacytowany ustęp to dowodzi? Jakimi trzema sposobami my wiemy, że to się stało? Jaki był skutek tej figuralnej i pozafiguralnej wojny odnośnie Boga i Izraela?

(17) Co jest podane we w. 11, 12? Czem są plony? Jak to jest udowodnione przez zacytowane ustępy? Czem są łupy? Jak to jest udowodnione zacytowanymi ustępami? Co nie jest, a co jest znaczeniem zabrania tych we w. 11? Co naogół to reprezentuje? Jakimi trzema sposobami to było uczynione? Co reprezentuje przyprowadzenie łupu i plonów do Mojżesza przez te 12,000?

(18) Co reprezentuje ich przyprowadzenie tych do Eleazara? Do zgromadzenia? Jaki przykład jest ilustracją takiego przyprowadzenia do zgromadzenia? Jakie dwie rzeczy są zobrazowane w przyprowadzeniu tych do obozu na polach Moabskich przez te 12,000? Co Moab i Ammon zwykle reprezentuje? Dlaczego ostatni przestanek obozowy pozafiguralnego Izraela był w terytorjum poprzednio rzymsko-katolickim, a nie w protestanckim? Co reprezentuje to, że obóz był blisko Jerycha nad Jordanem?

(19) Co reprezentuje to, że Mojżesz wyszedł na spotkanie wracającego się wojska? Że Eleazar wyszedł? Wszyscy książęta? Co wypełniło się, a nie jest wskazane we figurze? Przez co wszyscy

wiemy, że takie przyjęcie się stało? Co reprezentuje przywitanie ich poza obozem? Jaki czyn jest podobny przywitaniu temu, które Mojżesz i Eleazar uczynił? Jak te pozafiguralne przywitania są spokrewnione jedno z drugim? Jaka jest różnica w liczbie figuralnych królów porażonych w każdym wypadku? Dlaczego jest ta różnica? Jaki figuralny przykład udowodnią to? Jaka różnica jest wskazana w usposobieniach tych witających we figurze i pozafigurze? Co to nie znaczący? Dlaczego nie? Co za zasada biblijna jest nam wskazana przez te dwa odmienne usposobienia?

(20) Dlaczego, pomimo iż to nie jest zapisane, Mojżesz niezadowolnie wyraził przyjemność ze zwycięstwa? Dlaczego to nie było zapisane o Mojżeszu? Co raczej było zapisane? Dlaczego? Przeciwno komu był ten gniew skierowany? Kto był ich pozafiguralami? Kogo tych dwunastu najczynniejszych i najskuteczniejszych reprezentuje? Których z tych pozafiguralnych dwunastu nie jesteśmy w stanie zupełnie utożsamić? Co umożliwi nam utożsamić trzech z nich z pewnością? Trzech innych z dosyć pewnością? Pozostałych dwóch z mniej pewnością? Kogo reprezentuje te 120 innych oficerów? Z czym nie jesteśmy w stanie utożsamić dziewięciu z nich? Dlaczego Jezus był niezadowolony z kapitanów?

(21) Na co nie zasłużyły nie-dziewice i chłopcy? Kto był winien za przyprowadzenie ich do obozu? Co to reprezentuje? Kogo nie-panny reprezentują? Chłopcy? Jakie złe pragnienie było w pozafiguralnych żołnierzach? Przez co to było sugerowane? W czym pozafiguralni żołnierze opuścili się z powodu złego pragnienia? Co oni byli powinni uczynić z temi, co nie chcieli się zgodzić na te warunki? Kogo Pan Jezus przeważnie uważał odpowiedzialnym za to opuszczenie? Dlaczego to było sprawiedliwe? Przeciw komu te fakty przeważnie wzbudziły Jego gniew? Co reprezentuje zabicie nie-panien i chłopców? Przez kogo to się zwykle stało? W jakich okolicznościach to się zwykle działo? Wyjątkowo? Kogo panny reprezentują? Jak zacytowane ustępy udowodnią to? Przez kogo był rozkaz dany, żeby zachować te, a zabić nie-panny i chłopcy? Jak? Jak ten rozkaz był wykonany odnośnie panien? Kto wykonał te rozkazy? Co było urzędowym przez to?

(22) Gdzie była tłumaczona 4 Ks. Moj. 31:1-18? Które wiersze tego rozdziału podają mowę Mojżesza? W daniu takiej mowy, co on reprezentuje odnośnie naszego Pana? Co reprezentują jego rozkazy we w. 19, 20? Co znaczy rozkaz w. 19, aby pozostać za obozem? Co to reprezentuje? Co reprezentuje ich przebywanie za obozem przez siedem dni? Czego obóz tu *nie* reprezentuje? Dlaczego? Co reprezentuje zabicie duszy? Dotknięcie się umarłego? Co trzeba uczynić odnośnie tego, jeśli chcemy wniknąć do królestwa? Co reprezentuje oczyszczenie trzeciego dnia? Kiedy ta walka się zaczęła? Kiedy ona się skończy?

(Ciąg dalszy nastąpi)

DZIESIĄTA EUROPEJSKA PODRÓŻ REDAKTORA

NINIEJSZYM podajemy braciom streszczone sprawozdanie z naszej dziesiątej podróży europejskiej, która odznaczyła się pewnymi nadzwyczajnymi doświadczeniami i obfitym błogosławieństwem od Pana. Tak, jak to było ogłoszone w naszym piśmie (angielskim), opuściliśmy Dom Biblijny 18-go czerwca; i szybki parowiec przywiózł nas w pięciu dniach do Southampton, Anglii, gdzie wylądowaliśmy i skąd pojechaliśmy do Londynu w towarzystwie dwóch braci, którzy przyjechali z Londynu do Southampton do naszego okrętu w celu powitania nas w naszym przybyciu do Anglii. Wieczorem naszego przyjazdu usłużyliśmy zgromadzeniu londyńskiemu, które wzrasta liczbowo, w łasce, znajomości i w służbie. Następnie usłużyliśmy zborowi w Reading, gdzie mamy największe zgromadzenie nowych stworzeń w Anglii. Zmiana w odjeździe okrętów do Bergen i nie częste kursowanie pociągów w niedzielę było, pomiędzy innymi powodami, przyczyną naszego odwołania wizyty do Boltonu, gdyż inaczej nie byłibyśmy w stanie usłużyć naszym braciom w Glasgow. W Glasgow gdzie nie mamy regularnego zgromadzenia, dwa zbory połączyły się w zaproszeniu nas, aby im służyć. W trzecim zborze nasze zebrania były przychylnie ogłoszone. Tu mieliśmy przyjemność widzieć się z około 50 braćmi i usłużyć im dwa razy. Tu także, między innymi, mieliśmy przyjemność widzieć się z bratem Mortonem Edgarem, siostrą Minną Edgar i bratem Kirkwood, którego w 1917 r. naznaczyliśmy jako jedne-

(23) Jaka myśl łączy oczyszczenie trzeciego dnia z usprawiedliwieniem? Z czego to nas nie oczyszcza? Dlaczego nie? Z czego to nas oczyszcza? Jak to bywa dokonane? Na co jest figurą oczyszczenie siódmego dnia? Co my wiemy z doświadczenia pod tymi względami? Jak Jezus wypełnił pozafigurę dania rozkazów odnośnie oczyszczenia? Jakim sposobem on wypowiadał te napomnienia? Co dowodzą dotyczące fakty?

(24) Co jest podane we w. 20? Co szaty symbolizują? Co reprezentuje rozkaz odnośnie oczyszczenia szat? Aluzje do rzeczy skórzanych zawierają takie same myśli, jakie są zobrazowane w których oponach figuralnych? Co reprezentują opony przybytku ze skór baranich na czerwono farbowane? Ze skór borsukowych? Co reprezentuje oczyszczenie rzeczy ze skór? Co reprezentuje opona przybytku z sierści koziej? Co reprezentuje oczyszczenie każdej rzeczy, zrobionej z koziej sierści? Co przedstawia drzewo w przybytku? Co reprezentuje rozkaz Mojżesza do żołnierzy, aby się oczyścili? Co na ogół reprezentuje rozkaz, aby oczyścić te pięć rzeczy wymienionych we w. 20?

(25) Co Eleazar daje we w. 21-24? Jaka jest różnica pomiędzy Mojżeszowym, a Eleazarowym daniem dotyczących instrukcyj? Pozafiguralnie, jakie cztery funkcje pracy naszego Pana są tym sposobem przedstawione? Jak Jezus wykonuje pierwszą z tych? Drugą? Trzecią? Czwartą? Co doświadczenie dowodzi odnośnie tych czterech działalności Jezusa? Co reprezentuje to, co Eleazar mówił we w. 21? Co reprezentuje wyrażenie, ustawa zakonna, w. 21? Jak to dowodzą zacytowane ustępy? Co uczy nas doświadczenie pod tym względem?

(26) Ile metod oczyszczenia jest podanych we w. 22, 23? Czem one są? Do jakich rzeczy miała być każda jedna zastosowana? Dlaczego taka różnica była uczyniona we figurze? Co Pismo św. i doświadczenie poucza nas odnośnie pozafiguralnych sposobów oczyszczenia? Jak to udowodniają przytoczone ustępy? Jaki sposób jest figurą na to? Jaki jeszcze inny sposób Pismo Św. i doświadczenie dowodzi że jest użyty? Jak to udowodniają zacytowane ustępy? Co jest figurą na ten sposób? Jaka jest różnica pomiędzy pozafiguralnym omyciem wodą, a pokropieniem wodą oczyszczenia? Jak jest dokonane oczyszczenie samą pozafiguralną wodą? W jakich tylko wypadkach jest ten sposób wystarczający? W jakich on sam nie jest wystarczający? Co jest koniecznym, aby te wykorzystać? Co trzeba uczynić, ażeby je wykorzystać? Jaka różnica istnieje odnośnie czasu w osiągnięciu żądanych skutków? Dlaczego tak jest? Jak długo to trwa w niektórych wypadkach? W niektórych nawet dokąd? Z czego my znamy te rzeczy? Co wiemy pozafiguralnie o Eleazarowym wykazaniu tych rzeczy we figurze? Przez co On to uczynił?

go z posiłkowych kierowników londyńskiego Betel po odprawieniu H. J. Shearna i Wm. Crawforda. Wielu z uczestników na zebraniach w Glasgow wyraziło się odnośnie zebrania, że one były takie jak zebrania pielgrzymkie za dni br. Russella. Mamy kilka głęboko zainteresowanych epifanicznych braci w Glasgow, które to miasto nie odwiedziliśmy od 1917 roku. Ostatnie miejsce które odwiedziliśmy w Brytanii było Darlington. Tu także upodobało się Panu wylać obfite błogosławieństwo na tych drogich.

Następnego dnia wyjechaliśmy okrętem z New Castle Anglii, do Bergen, Norwegii, gdzie spotkało nas przy okręcie około 20 braci razem z naszym tłumaczem duńsko-norweskim, br. Petersonem, który mieszkał przez wiele lat w Stan. Zjed. (w Baltimore i Louisville). Br. Danielsen nasz duńsko-norweski przedstawiciel, który dotychczas w Norwegii i Danii służył nam jako tłumacz, nie był dosyć zdrowy, aby odbyć tę podróż z nami, chociaż raz w Kopenhadze i dwa razy w Randers, Danii, on służył nam jako tłumacz. Z niektórymi wyjątkami dowiedzieliśmy się, że naszym duńsko-norweskim braciom dobrze się powodzi. Gorliwość i hojność naszych duńsko-norweskich braci jest jawna w rozmaity sposób, między innymi, w ponoszeniu kosztów całej pracy w Danii i Norwegii, bez pomocy z Domu Biblijnego. Tu także, szczególnie w Danii praca idzie naprzód.

Z Danii pojechaliśmy do Niemiec, gdzie spędziliśmy kilka dni, szukając za pismami członków gwiazd, których obecnie istniejące pisma pragniemy dostać. Odwiedziliśmy także Wittenberg, stolicę Reformacji, siedzibę Lutra i Melanchthona. Mieliliśmy przywilej odwiedzić domy i muzea obydwóch tych znakomych sług Bożych. Podczas naszego odwiedzania tychże przypomnieliśmy sobie niektóre uderzające wypadki, mające miejsce w nich. Muzeum Lutra jest naprawdę pięknym zbiorem pamiątek tego wielkiego i dobrego człowieka. Nasze przekonanie, że on był gwiazdą Kościoła okresu Filadelfijskiego, wzbudziło w nas poczucie, że stoimy na ziemi świętej, gdy staliśmy w jego izbie naukowej, jadalni i sypialni. Tu wiele wypadków, mających miejsce w tych pokojach, przyszło nam na myśl. Zwiedziliśmy też groby Lutra i Melanchthona w Kościele Zamkowym, na drzwiach którego Luter przybił swoje 95 tez odnośnie odpustów, którym to czynem zaczął Reformację, jak również odwiedziliśmy Miastowy Kościół, w którym on głosił przez około 35 lat. Stojąc w miejscu, gdzie jego kazalnica stała, z której tak często głosił o usprawiedliwieniu z wiary, zacytowaliśmy na ten przedmiot do kilku stojących tam ludzi z listu do Rzymian 5:1, ku pamięci Lutra. Opuściliśmy Wittenberg, z wdzięcznością do Boga za zbudowanie tam otrzymane.

Następnie odwiedziliśmy Poznań, Polskę, gdzie przybyliśmy 17 lipca, a gdzie naszym braciom, jako zborowi nie wolno się zgromadzać. Pomimo tego, na brzegu rzeki Warty, niedaleko od miasta, zgromadziliśmy się z około 80 braćmi gdzie odpowiadaliśmy przez dwie godziny na ich pytania, które dawały dowód do wiele myślenia. W Polsce odwiedziliśmy 9 zborów, w których mieliśmy trzydniowe konwencje, oprócz dwóch, tj. w Łodzi i Warszawie, gdzie odbyły się czterodniowe konwencje. Znaleźliśmy braci polskich dobrze budujących się, nawet lepiej po wytrzymaniu tej strasznej burzy przesiewania zeszłego roku. To przesiewanie zabrało od nas niewiernych; a to jest to do czego przesiewania są zamierzone aby uczyniły. W kilku wypadkach niektórzy dobrzy bracia dostali się w pułapkę przesiewacza, lecz ten Dobry Pasterz, który zna Swych własnych, w Swoim czasie wybawi ich, jak On już to uczynił z niemało takimi. Prawie we wszystkich wypadkach byli to ci, których życie pokazało, że są odrzuceni od Pana i ci, co nie badali Prawdy Epifanii, co byli złapani w tym przesiewaniu. Dowiedzieliśmy się o nowych złodziejstwach popełnionych przez naszego fałszywego przedstawiciela polskiego. Miał nadzieję, że dostanie wszystkie Polskie zbory w swoją pułapkę, ale okropnie mu się nie poszczęściło. Np. liczył na to, że dostanie wszystkich pielgrzymów epifanicznych, lecz dostał tylko jednego, tj. najemnika swojego. Nasza strata w liczbie

szybko się wyrównywa; np. pomiędzy 50 a 60 braci symbolizowało swoje poświęcenie na konwencjach, odbytych podczas naszego pobytu w Polsce. Konwencja, na której najwięcej uczestniczyło odbyła się w Obszy, gdzie przynajmniej 250 różnych braci było obecnych. Na żadnej z tych konwencji nie było mniej jak 100 obecnych. Niektórzy z naszych pielgrzymów polskich mogli dać 16 dni swego czasu na konwencje; lecz wszyscy z nich mogli być obecni na przynajmniej trzech konwencjach. To dało urozmaicony program wszystkim konwencjom. Wielka radość i zbudowanie było wśród braci; i opuściliśmy Polskę 2-go sierpnia, wielce zachęceni z warunków tam wśród braci. Napominamy ich wszystkich, jak również braci wszędzie, aby wzrastali w łasce, znajomości i owocności w służbie.

Następnie pojechaliśmy do Szwajcarii, gdzie usłużyliśmy około 20 braciom w Lausannie. Stamtąd udaliśmy się do Francji i Belgii, gdzie usłużyliśmy pięć francuskim i trzem polskim zborom, tutaj też upodobało się Panu pobłogosławić naszą pracę. Mamy nieco gorliwych braci we Francji i Belgii, gdzie praca pielgrzymiska i ewangeliczna energicznie idzie naprzód. W Paryżu udało się nam dostać wszystkie istniejące dzieła Ratrammusa i Abelarda. Obydwóch członków gwiazdy Kościoła okresu Tyjatyńskiego. Mamy nadzieję, że dostaniemy także dzieła Klaudiusza z Turynu, głównego męża Kościoła Tyjarskiego. Jeżeli je dostaniemy, będziemy mieli wszystkie istniejące dzieła członków gwiazd Kościoła Tyjatyńskiego. Dzieła Barengara z Tours, Arnolda z Brescia, i Piotra Waldo nie istnieją więcej. Ostatnie miejsce, które odwiedziliśmy w tej pielgrzymkiej podróży było Amspin, Belgia, 17-go sierpnia. Cały następny dzień spędziliśmy w podróży do Bremen, Niemiec, gdzie wsiadliśmy na nasz parowiec, który wyjechał z Bremenhaven w południe 19-go sierpnia, a przybył do Nowego Jorku 25-go sierpnia, skąd natychmiast udaliśmy się do Philadelphii i do Domu Biblijnego. Na okręcie w drodze do domu napisaliśmy niniejszy artykuł i jeden o Pierwszym Przedstawieniu się Dawida (w październikowym numerze angielskim), oprócz spędzenia nieco czasu na korzystnym badaniu, z czego i Kościół będzie korzystał od czasu do czasu. Przejechaliśmy podczas tej podróży około 17,750 mil, z których nie mało było przejechanych wozem, odwiedziliśmy 27 zborów, przemawialiśmy na 82 zebraniach na 31 tematów, oprócz odpowiadania na pytania w 19 zebraniach, mieliśmy liczne konferencje i daliśmy braciom dużo czasu w społeczności. Chwalimy Boga za miłosierdzia i błogosławieństwa towarzyszące nam w tej podróży.

SPRAWOZDANIA Z WIECZERZY PAŃSKIEJ W ROKU 1937

Poniżej podajemy statystykę z obchodzenia Pamiątki Wieczerzy Pańskiej w roku 1937. Przynajmniej 40 zborów nie przysłało nam sprawozdania z tego zebrania. Razem 205 zborów przysłało nam sprawozdanie. Wszystkie, które dały sprawozdanie, mówią o obfitym błogosławieństwie uczestniczącym w tym zebraniu, z czego radujemy się i dziękujemy Bogu. Dla dobra wszystkich, których to się tyczy, prosimy, ażeby na przyszły rok wszystkie zbory i jednostki, które nie są członkami zborów, przysłały nam wcześniej sprawozdanie z tego zebrania. Wierzymy, że powodem nie wysłania sprawozdania przez niektórych jest odkładanie, a potem zapomnienie o tym. Jeżeliby sprawozdania były wysłane natychmiast do naszych filii, gdzie takowe się znajdują, a w innych wypadkach wprost do nas, to wierzymy, iż nie byłoby takiego wypadku jak to nienadesłanie nam sprawozdania przez przynajmniej 40 zborów. Można zauważyć, że liczby zaraportowane z kilku zborów w Polsce są znacznie mniejsze niż zeszłoroczne. Jest to z powodu dwóch rzeczy: (1) Przesiewanie tam zmniejszyło liczbę członków w tych zborach; i (2) w zborze warszawskim, łódzkim i niektórych innych w poprzednich la-

tach - przed przesiewaniem - bez naszej wiedzy niepoświęceni uczestnicy, których, np. w zborze warszawskim było pomiędzy 150 a 200, brali udział w obchodzeniu Pamiątki - tak niedbałym był C. K. w tak ważnej sprawie! Np. po przesiewaniu, a przed połączeniem się Kostynitów z Kasprzykowcami we Warszawie, na bardzo ważnym i dobrze ogłoszonym zebraniu gospodarczym w celu obrania starszych, itd. około 60 poświęconych osób było obecnych, tj. aktualnie głoszących, która to liczba jest mniejsza niż liczba głoszących w naszym obecnym zgromadzeniu warszawskim. Przeto w rzeczywistości w poprzednich latach zbor warszawski nie powinien był więcej raportować jak 150 uczestników w obchodzeniu Wieczerzy Pańskiej, gdyż tylko poświęceni mają brać udział we Wieczerzy Pańskiej. Poprzednie liczby łódzkie także były za wysokie, nie tylko ponieważ wiele niepoświęconych brało udział w obchodzeniu tej Pamiątki, lecz również dlatego, że sąsiednie zbory przyłączyły się do niego. Przeszło połowa wyznających poświęcenie w obydwóch powyżej wspomnianych zborach pozostała wierna Prawdzie i Ruchowi Epifanicznemu.

Poznań, Polska.....	100	Denain, Francja.....	28	New Haven, Conn.....	17	Częstochowa, Polska.....	12
Philadelphia, Pa.....	91	Baluczyn, Polska.....	27	Czeskie Nowe, Polska.....	17	El Monte, Kalif.....	12
Łódź, Polska.....	81	Randers, Dania.....	27	Serchów, Polska.....	17	Grand Rapids, Mich.....	12
Warszawa, Polska.....	73	Kingston, Jamajka.....	26	Caron Hall, Jamajka.....	16	London, Anglia.....	12
Lwów, Polska.....	65	Charleroi, Belgia.....	25	Olchowce-Sanok, Polska.....	16	Plotki-Trzebinia, Polska.....	12
Pabjanice, Polska.....	53	Detroit, Mich.....	25	Thottakadoo, India.....	16	West Frankfort, Ill.....	12
Łosiniec, Polska.....	53	Vancouver, B. C. Kann.....	25	Buffalo, N. Y.....	16	Barton, Jamajka.....	11
Chicago, Ill.....	43	Grudziądz, Polska.....	24	Bergen, Norwegia.....	15	Bereźce, Polska.....	11
Cewków, Polska.....	41	Jezierna, Polska.....	24	Crofts Hill, Jamajka.....	15	Brownsville, Pa.....	11
Lublin, Polska.....	41	Springfield, Mass.....	24	Minneapolis, Minn.....	15	Dominów, Polska.....	11
Obsza, Polska.....	41	Newark, N. J.....	23	Sigoufielle, Francja.....	15	Pottstown, Pa.....	11
Bruay, Francja.....	40	Strzelno, Polska.....	23	Winnipeg, Kanada.....	15	Washington, D. C.....	10
Szopienice, Polska.....	37	Szyszków, Polska.....	23	Cleveland, Ohio.....	14	Houston, Texas.....	10
Konstantynów, Polska.....	35	Biszczka, Polska.....	22	Holendry, Polska.....	14	Cleveland, Ga.....	10
Włodzimierzec, Polska.....	35	Milatycze, Polska.....	22	Lens, Francja.....	14	Krasnobród, Polska.....	10
Bydgoszcz, Polska.....	34	Paryż, Francja.....	22	Port Antonio, Jamajka.....	14	Lausanne, Szwajcaria.....	10
Georgetown, B. G.		Falmouth, Jamajka.....	21	Wola Komborska, Polska.....	14	New York, N. Y.....	10
Po' Ameryka.....	32	Luboń, Polska.....	21	Kansas City, Mo.....	13	Pittsfield, Mass.....	10
Oleszyce, Polska.....	32	Chodzież, Polska.....	18	Liege, Belgia.....	13	St. Etienne, Francja.....	10
Kopenhaga, Dania.....	31	Aleksandrów, Polska.....	18	Ostrzeszów, Polska.....	13	Stillwater, Okla.....	10
Tószczów, Polska.....	30	Holbeck, Dania.....	18	Stare Sioło, Polska.....	13	Reading, Anglia.....	10
Budy Kaleńskie – Miał- kówek, Polska.....	28	Jacksonville, Fla.....	17	Conners, Jamajka.....	12	Temnochajce, Polska.....	10
		Panama, Panama.....	17				

SPIS RZECZY W TERAŻNIEJSZEJ PRAWDZIE

(Od roku 1923-1937)

- AARON, Pojednanie za jego osobiste grzechy? '35, 64.
 ABRAHAM, Ofiary, '23, 40; '27, 79; Przymierza, '30, 46.
 ACHAB i BENADAD, '23, 90; '28, 58.
 ALLELUJA, a dym jej wstępuje, '24, 52.
 AMBASADORZY Boga, '25, 50; '31, 18.
 AMRAMICI pozafig. w W. Ewang., '28, 40.
 ANIOŁOWIE, Czterech, '23, 35; '27, 75; Zli, niedosko. w ciele czy w charak.? '26, 32; '29, 93; '33, 31; Powrót do jed. z Bogiem? '27, 101; '32, 31; '35, 14; Wyrok? '27, 101; '32, 31; A. Siedmiu Koś., kto są? '24, 31; '29, 30; '37, 30.
 APOSTOŁOWIE, Prorocy, Ewangelści, itd. zob. Prorocy i "Prorocy".
 ARCYKAPŁAN w szatach ofiarniczych, '27, 20; '31, 20; '35, 84.
 ARKA NOEGO i osiem osób, kogo wyob.? '31, 63.
 ARMAGEDON, '31, 15; Ochrona przed? '33, 45, 46; Przepowiednie o Godz. i Armag., czy nie mylnie? '32, 80; Spisek, czy jest częścią? '32, 95; Zaopatrzenie? '30, 62.
 ARMJA GEDEONA, '23, 38; '27, 78; '26, 40; C. d. '26, 51.
 AZAZELA Kozieł, zob. **Kozieł**.
 BADANIE Bereańskie, a rozwijanie prawd epif.? '27, 14.
 BADANIE Biblii, '24, 55; bereańskie metody, '24, 58; biblia nie jest podręcznikiem, '24, 56; podręcznik dla starszych, '24, 52; przedmiotowe a ustępowe badanie, '24, 55; rozwijanie pamięci, '24, 59; wartość badania Pisma Św., '25, 36; zbory nie mające starszych, '24, 61.
 BARANIE skóry, '28, 84.
 BĄDŹCIE świętymi, '36, 66.
 BENADAD i Stryjczy? '24, 16; '28, 64; '30, 98; zob. **Achab**.
 BEZPIECZEŃSTWO przeciw obrażeniu, '24, 50.
 BIBLIJA, czy Bóg kieruje palcem i oczyma? '28, 78.
 BICIE podwładnych, bicie równych, '26, 10.
 BŁĄD i prawda jako próby, '31, 78; '37, 70.
 BŁĄDZENIE w doktrynie, lecz serce w praw. stanie? '25, 48; '30, 98.
 BŁOGOSŁAWIENSTWA, '35, 22; Błogosławieństwo w mocy Pokoju, '33, 50.
 BOGA, jak Izrael mógł widzieć? '26, 67; '35, 14.
 BOG działa w sposób tajemniczy, '23, 44; '27, 83.
 BOSKIE kierownictwo W sprawach świętych, '27, 2.
 BRAMA ciasna, droga wazka? '28, 78; '32, 48; zamknięta, '23, 39; '27, 79.
 BRATERSKA miłość, '24, 38; Kres trzeci, '37, 84.
 BRON ku zabijaniu, zob. Wezwania, Przesiewania.
 BUNT przeciw naukom i zarząd. Pańskim, '30, 18; '33, 35.
 CHOMIAK i jego nauki, '28, 9.
 CHRONOLOGICZNE wyjaśnienia z wysłania listu Eliasza, '27, 34; '35, 100.
 CHRONOLOGJA P. B. I., '24, 89; c. d. '25, 5.
 CHRONOLOGJA, a rodowód Kaina? '37, 63.
 CHRYSSTUS, okres Jego królowania, '35, 64; Chrys. i święci, czy królują? '35, 64; Chrys. "Sprawiedliwość Jehowy", '24, 62; Władza żelazna? '35, 64; Umysł Chrystusowy, '25, 34.
 CIAŁO, jedzenie Ciała Syna Człowie. zob. Pamiątka.
 CIELEC, Kozieł Pański i Azazela, czy nie wyobraża 3 fazy ofiary N. Pana? '28, 79.
 CNOTA Dawania, '35, 9.
 CO ZNACZY to wszystko, '25, 82; '30, 18; '33, 34.
 CUDOWNE DNI, Ośm Małych, '30, 36; Ośm Wielkich, '30, 41; Szósty Wielki, '36, 10; Ostatnie Sceny Szóstego Wielkiego Dnia, '36, 22, 40.
 CYROGRAF, Wymazany w Ustawach, '31, 61.
 CZAS KOŃCA, długość jego? '35, 48.
 CZAS ŻĘCIA, '23, 34; '27, 74.
 CZYNIENIE tych rzeczy, '30, 34.
 CZYNNOŚĆ Kościoła w czasie Epifanii, '24, 36.
 CZYSTOŚĆ serca i życia, '24, 30; '29, 27.
 DANIEL, Figura i Pozafig., '37, 20, 34.
 DATA Wielkanocna, zob. Pamiątka.
 DJABEL, zob. Szatan.
 DOMY, Dwa, Zbudowane i Próbowane, '37, 53, 67; W Wielkim Domu są naczynia, '23, 55; '30, 55; '33, 86.
 DOYLE, Odpowiedź na jego twierdzenia, '31, 80.
 DRUGORZĘDNI Prorocy, zob. Prorocy.
 DRZEWA, Jedlina, Sosna, Bukszan, '23, 56; '30, 53; '33, 88.
 DRZWI Do Spłodzenia z Ducha Zamknięte Przed Paż. 1914, '36, 68; Drzwi a Brama, jaka różnica? '28, 78; '32, 48; "Przed Panem przy Drzwiach Przybytku?" '26, 13.
 DUCH Dwójnasobny, '23, 56; '27, 88, 99; '30, 56; Różne Działania Ducha, '28, 34.
 DZIEDZINIEC, Figura i Pozafig., '23, 95; '24, 11.
 DZIEŃ Pojednania, jak długo trwa? '36, 36.
 ELIJASZ, Figura i Pozafig., '23, 82; '28, 50; Posusza, '23, 82; '28, 50; Sarepta, '23, 84; '28, 52; Mały obłok, chmury, deszcz, '23, 88; '28, 56.
 ELIJASZ, Jak Pomazał Elizeusza, '32, 44.
 ELIJASZ i Ochozjasz, '23, 91; '28, 58; Czynny cały wiek, '23, 92; '28, 59; Ogień, Pięćdziesiątniki, '23, 94; '28, 61.
 ELIJASZ, Ostatnie Czynności Eliasza i Elizeusza, '21, 8; '27, 23; '35, 83; Chodzenie i rozmawianie, '27, 23; '35, 86; Chronologiczne rozważania, '27, 34; '35, 100; Dorada Elj. i odpowiedź Elizeusza, '32, 45; '35, 89; Drugie uderzenie Jordanu, '27, 29; '35, 94; Halleluja, '27, 32; '35, 97; 24, 52; Kapłani i Lewici, '25, 14; '27, 30; '35, 95; Konie i Jezdni, '27, 25; '35, 90; List, '27, 34; '35, 99; Płaszcz, '27, 19; '35, 83; Rozdzielenie Wód, '27, 21; '35, 85; Rozłączenie Proroków, '27, 23; '35, 88; '30, 79; Sądzenie po czasie dozwolone, '27, 31; '35, 96; Siedm czynności Elizeusza, '27, 28; '35, 92; Wołanie Elizeuszowe, '27, 28; '35, 92; Wóz, '27, 24; '35, 89; Wzięcie we wicherze, '27, 27; '35, 91; '25, 16; '32, 47.
 ELIJASZ, Ponowne Okazanie Się, '26, 97.
 ELIZEUSZ, włożenie soli w baniek, '24, 54; prośba o dwójnasobnego ducha, '23, 60; '27, 88; nalewał wody na ręce Eljaszowe, '25, 84; siedm czynności, '21, 13; '27, 29; odpowiedź Joramowi, '32, 37.
 ENOCH przeniesiony, '25, 31; kogo wyobraża? '31, 63.
 EPIFANJA, '23, 50; '28, 18; '30, 50; '33, 82; Czynność Kościoła w czasie, '24, 36; dla kogo? '24, 47; '28, 30; '29, 94; '33, 92; '35, 16; jak długo potrwa? '26, 38; Jesteśmy w Epifanii, '26, 35; najlepsza odpowiedź? '26, 68; '28, 63; Wśród nas, '21, 2; '35, 82.
 GEDEON, Figura i Pozafigura, '26, 40; c. d. '26, 51; '23, 38; '27, 78.
 GERSONICI, Wieku Ewangelji i ich praca, '28, 45; Gersonici, kogo przedstawiają? '35, 48; Gersonici zob. **Młodociani Święci**.
 GŁÓWNE daty w utworzeniu traktatu i konkordatu Watykańskiego, '32, 30.

- GLUPI i niepożyteczny pasterz, '29, 83; '33, 19; '26, 19.
 GODZINA dziesięciu rogów i autorytetu bestji, '32, 15; '35, 36; pokuszenia, '26, 38; '36, 50; Tysiąclecia, '23, 39; '27, 79.
 GÓRY i pagórki przyniosą pokój, '23, 55; '28, 23.
 GROSZ, '23, 3; '23, 37; '31, 83; '27, 76; '27, 43.
 GRZECHY, czy ofiary były za grzechy za rok miniony czy przysły? '33, 16; ilustracja swawolnych grzechów, '24, 29; '29, 27; nowe przymierze, a odpuszczenie grzechów? '28, 79.
 GRZESZNICY Wieku Ewangelji, '29, 8.
 IMIĘ **JEHOWA** w Piramidzie, '31, 62.
 IZRAELICI Wieku Ewangelji, '27, 8.
 JANNES i Jambres, '26, 70; '30, 82.
 JANOWE strofowanie i cel tegoż? '25, 92; '30, 29.
 JEHU, '33, 71; '27, 31; '35, 96.
 JEZUS, czy obchodził Wielkanoc 13-go Nisan? '37, 63; Zawisnięcie na krzyżu? '35, 32; Dlaczego Judasza wybrał? '35, 13.
 JORAM Judzki, Fig. i Pozafig., '31, 66;
 JUBILEUSZE, Egzam. pogl. P. B. I., '24, 66; '26, 15.
 JUDASZ, '25, 26; dlaczego wybrany? '26, 31; '29, 92; '33, 31; '35, 13.
 KADZIDŁO, gdzie ofiarowane? '26, 32; '29, 93; '33, 31; '35, 13.
 KAŁAMARZ Pisarski, zob. Mąż z kałamarzem.
 KAPŁAN lub lewita, jaka jest pewność danej osoby? '32, 32.
 KAPLAŃSTWO, Wstrzymanie Kap. Społeczności? '26, 67; Melchizedeka a Aarona, jaka różnica? '35, 32.
 KASPRZYKOWSKI, C, Sprawa jego niewierności, '36, 41, 61, 86; '37, 44;
 KĄKOL, Wiązanie, '26, 78.
 KOSTYN, M., jego urągania, '34, 91; '36, 29.
 KOŚCIÓŁ Kompletnie Zorganizowany, '23, 18; '27, 59; '31, 50; Czynności Kościoła w czasie Epifanii, '24, 36.
 KOZIEŁ Azazela, '25, 51; '31, 19; czy Jezus sam prowadzi? '25, 83; czy mamy współdziałać w strofowaniu? '27, 14.
 KRES, '37, 82.
 KREW, Kropienie Krwią, '24, 22; '29, 20; Picie krwi, mięso bałwa. ofiar.? '35, 79; zob. Pamiętka.
 KRÓLESTWO Boże, kiedy będzie ustanowione? '31, 63; jaki dowód, że będzie ustanowione w Jeruzalemie? '31, 63.
 KSIĄŻĘTA Wieku Ewangelji, '33, 51, 77; '34, 35, 62, 74, 93; '35, 26, 43, 62, 77; '36, 44, 52, 76, 83.
 LEWICI Wieku Ewangelji, '28, 38, 70; Amramici, '28, 40; Husyleici, '28, 42; Grupy Lewickie, '28, 39; '30, 23; '33, 39; Księgi Biblijne, '28, 74; Ołtarz złoty, '28, 72; Praca Gersonitów, '28, 45; Stół złoty, '28, 71; Słupy, podstawki sznury, kołki, '28, 77; Symbole desek, słupów, '28, 75, 76; Sześćdziesiąt podziałów, '28, 43.
 LEWICI, "Dobry Lewita", co znaczy? '30, 43; Oczyszczenie, kiedy nastąpi? '27, 102; '32, 2, 31; Pewność, jaka jest, że osoba jest L.? '27, 102; Pierworodni, zamiana P. za L.? '30, 45; Sposób, w jaki sposób L. rep. Usprawied. z wiary, Wiel. Grono, Star. św. itd.? '25, 83; '29, 15; '35, 14; Strofowanie wodzów, czy właściwie jeżeli Bóg postanowił 60 grup? '37, 31; Trzy szeregi L. pozafig.? '23, 55; '28, 23; '30, 55; '33, 87; Uznawanie, kogo uz. za L.? '27, 102; '32, 32.
 LICZBOWANIA, '35, 11; '36, 58.
 LIST Eliasza, zob. Eliasz.
 LISTY Braci: G. Fishera, '29, 47; '32, 96; R. G. Jolly i C. Kasprzykowskiego, '25, 95; '30, 30; J. Kusiny, '33, 32; Obelżywy list i miła odpowiedź, '31, 47; List z prośbą o przebaczenie, '37, 47; List wycofania się '36, 48.
 LOT, jego córki, Zoar, kazirodztwo? '29, 80; Zniszczenie Sodomy, '30, 51.
 LUD Wielki, czy klasą restytucyjną? '37, 62.
 MALUCZKIE Stado, jego ukończenie i zupełność pogan? '29, 94; '35, 15; Błądzący w doktrynie, czy może należeć do M. Stad.? '25, 48; '30, 98; M. Stad. na ziemi do rozpoczęcia anarchji, '27, 31; '35, 96.
 MANNĘ, czy można używać? '26, 31; '29, 93; '30, 99; '33, 31; '35, 13.
 MANUSKRYPTY Br. Russell nieogłoszone, '25, 42.
 MĄDROŚĆ Prawdziwa, '24, 46.
 MAŻ z Kałamarzem, '23, 5, 37; '27, 44, 77; '31, 84.
 MIŁOŚĆ Bratnia, '24, 38.
 MIŁOŚĆ, Zwycięstwo Miłości nad Bojaźnią, '35, 50; '36, 82.
 MŁODOCIANI święci, '23, 54; '28, 22; '30, 54; '33, 86; Staroż. i "Nowocześni" '23, 66; '28, 82.
 MŁODOCIANI święci —Pytania i Odpowiedzi: *Charakter*, '28, 15; '30, 64; '35, 15; *Chleby Pokładne czy spożywają*, '37, 64; *Chrzest*, '23, 74; '28, 89; *Chrzest*, jakich słów używać przy, '23, 79; '28, 95; *Domownicy wiary*, '23, 73; '28, 89; *Droga Jezus*, '28, 89; *Duch święty*, '23, 75; '28, 90; *Gersonitami*, Żydzi czy Mł. Św., '23, 77; '28, 93; *Głębokie Prawdy czy rozumieją*, '25, 91; '28, 31; '30, 29, 61; '35, 32; *Głębokie Prawdy*, rozumieją a nie potykają się, '32, 47; *Kapłani*, czy Mł. św. powinni się zgromadzać z K. '23, 76; '28, 90; *Kapłani*, czy Mł. św. mają być po ich stronie, '23, 78; '26, 67; '28, 47, 92; *Klasa*, czy rozwija się, '26, 30; '29, 90; '33, 26; *Klasa*, jak można wiedzieć, że są kl. Mł. Św., '23, 78; '28, 93; *Krew*, stanowisko wobec K. pozafig. cielca, '23, 73; '28, 88; *Kozieł Azazela*, czy mogą mu wskazywać zło, '23, 79; '28, 94; *Literaturę*, roznoszenie, '25, 91; '30, 28; '33, 93; *Modlitwa do Boga jako Ojca*, '28, 29; '30, 59; '33, 92; *Modlitwa*, czy mają prosić Boga przez Chrystusa, '25, 82; *Modlitwa*, czy członek Mal. Stad. powinien prosić Młod. św. o modlitwę, '28, 15; '30, 63; *Modlitwa*, czy mogą rozpoczynać mod. słowami "Ojczy Nasz", '23, 79; '28, 93; *Napominania Nowego Testa*. czy stosują się do nich, '28, 14; '30, 63; *Obietnice Kościoła*, czy można do nich stosować, '28, 16; *Orędownika*, czy mają, '23, 73; '28, 89; *Poświęcenie*, czy należy zachęcać, '23, 77; '28, 91; *Poświęcenie*, na życie czy śmierć., '23, 74; '24, 64; '27, 103; '28, 89; '29, 96; '32, 32; *Poświęcenie*, niewierny poś., '27, 103; '32, 32; *Poświęcenie*, czy otrzymują tymczasowo usprawied. przez poś., '23, 77; '28, 91; *Poświęcenie*, gdy ktoś nie jest pewny czy się poświęcił przed wrześ. 1914, czy ma się uważać za człon. Kapłaństwa, '28, 29; '30, 59; '33, 92; *Poświęceni* między r. 1881-1914, czy dowiedzą się że nie zostali spłodzeni z ducha, '28, 29; '30, 59; '33, 92; *Przywiązanie*, na co mają skupiać, '23, 75; '28, 90; *Raport* dobry, '23, 76; '28, 91; *Spłodzenie*, czy otrzymają przy końcu Tysiąclecia, '25, 92; '28, 47; '30, 29; '33, 64; '35, 15; *Spłodzenie*, czy jasne pojęcie Prawdy nie jest dowodem spł., '23, 75; '28, 90; *śmierć*, przy końcu Tysiąclecia czy nie będzie wtóra, '25, 93; '28, 47; '30, 30; '33, 93; '35, 64; *śmierć*, czy w bojaż. wtór. śmierci, '28, 15; '30, 63; *śmierć*, czy muszą umrzeć przy końcu Tysiąclecia, '23, 78; '28, 94; *śmierć*, czy przejdą do przyszłej dyspensacji bez umierania, '23, 77; *śpiewanie* hymnów, granie, '28, 30, 60; '33, 92; *Sztafę* weselną czy mają, '25, 92; '28, 14, 47; '30, 29; *Udział* w drugiej bitwie Gedeona, '23, 76; '28, 91; *Wieczera Pańska*, '23, 74; '24, 32; '28, 89; *Wzmocnienie* nadziei i odwagi, '28, 15; '30, 63; *Zasługa* Chrystusowa, '25, 90; '28, 31; '30, 28, 61; '33, 93; *Zebrań*, jaki udział w zeb., '23, 75; '28, 90; *Zmartwychwstanie*, a ich płęć, '27, 103; '32, 47; *Zwycięscy*, '28, 14; '30, 63.
 MŁODZIENYCY w piecu, '23, 56; '28, 24; '30, 56.
 MOJŻESZ i Aaron W. Ew. Jako Odbiorca i Dawca Prawdy, '36, 85; c. d. '37, 9; Dwukrotne wejście na górę? '35, 48.
 NACZYŃIA złote i srebrne, '23, 55; '28, 23; '30, 55.
 NAKRYWANIE świętych Naczyń i Sprzętów, '30, 9.
 NAZAREJCZYCY Wieku Ewangelji, '32, 7.
 NIE DAWAJCIE Miejsca Djabłu, '29, 34; '32, 82.
 NIEKTÓRE Zadziwiający Równoległości, '24, 83.
 NIE ZNAJDUJE Winy w Tym Człowieku, '30, 95.
 NISZCZYCIELE: gąsienice, szarańcza, chrząszcz, czerw, '26, 83; '30, 93.
 NOC bez pracy żęcia, '23, 35; '27, 75;
 NOWY Ład? '35, 13.
 NOWYCH Prawd czy można się spodziewać po śmierci onego sługi? '24, 48; '28, 31; '30, 61.
 NOWE Stworzenie, jak można wiedzieć, że jest z W. Gr.? '26, 67.
 OBIERZCIE Sobie Dziś, Komu byście Służyli? '36, 38.
 OBIETNICA ogłoszenia trzech artykułów przeciw J. P. R., '33, 23.
 OBJAWIENIE roz. XVII, '29, 76; c. d. '30, 13.
 OBRAZ Bestji? '37, 32.
 OBRAŻENIE, bezpieczeństwo przeciw ob., '24, 51.
 OBRZEZKA i jej znaczenie, '23, 74; '28, 89.
 OCHOZJASZ, zob. Eliasz i Ochozjasz.
 OCZYSZCZENIE Prawdy i jej Sług, '32, 26.
 OFIARY Książąt Wieku Ewang., zob. Książęta.
 OFIARY różne i ich znaczenie pozafig., '29, 9; Of. oczysz. po urodz. syna lub córki, '30, 47; Of. składane w dniu pojed., czy były za grzechy za rok miniony czy przysły? '33, 16; Of. spokojna? '37, 48; Of. za grzech a za występek? '36, 36; '37, 48.
 OFIARUJE za się i za dom swój? '26, 14; '26, 86; '29, 95; '30, 98.
 OLEJ, dlaczego się mówi, że ściekał aż do nóg? '29, 32.
 OLESZYŃSKI, Br., odp. na jego atak, '26, 28; '29, 89; '33, 25.
 OŁTARZ złoty, '28, 72.
 OPONY z koziej sierści, '28, 84.
 OSIEM Cudownych Dni, zob. Cudowne Dni.
 OSZCZEP Australijski, '25, 67; '31, 31.
 OWOCE Ducha, zob. Czynienie tych rzeczy.
 PAMIĄTKA Wieczery Pańskiej, '24, 27; '29, 24; '30, 25; '32, 18; '33, 41; '35, 18; '37, 18; Dlaczego jest jeszcze obchodzona? '24, 31; '29, 31; Dlaczego obcho. w różnych datach? '29, 63; Jedzenie Ciała Syna Człowieczego, '24, 28; Jezus czy obchodził Wielkanoc 13-go Nisan? '37, 63; Kropienie Krwią, '24, 22; '29, 20; Krop. krwią co znaczy? '26, 14; '28, 63; Przegląd Twierdzeń P. B. I. o dacie Wielkanocnej, '33, 7; Sprostowanie Przeglądu, '33, 13; To Jest Ciało Moje, To Jest Krew Moja, '33, 15, 28.
 PANNY, Dziesięć, '25, 21; '29, 52.
 PASTOR, czy praca naszego Pastora ostoi się, '31, 79; do kogo

- można stosować ten tytuł? '30, 62.
- PASTWISKO, wnijdzie i wyniędzie, a pastwisko znajdzie, co znaczy? '29, 16.
- PIECZĘTOWANIE czoła a serca, '23, 34; '27, 74.
- PIELGRZYM Lewicki, a twierdzenia o Wysokiem powołaniu? 31, 48.
- PILNOŚĆ w interesie Króla, '24, 03.
- PIRAMIDA, świadectwo Piramidy dotycz. Eliasza i Elizeusza, '24, 3; '27, 91; '32, 20.
- PODRÓŻE Europ. Wydawcy, '29, 28; '30, 96; '31, 95; '32, 63; '35, 61. '37, 91.
- PODZIAŁY, dlaczego są między ludem w Prawdzie? '25, 48.
- POGLĄDY i Przeglądy, '26, 90.
- POWSTALI z Chrystusem, '34, 34.
- POLĄCZENIE, Ruch pragnący połączyć wszystkich braci? '33, 47.
- PÓLNOC z przyp. o dziesięciu pannach, '25, 21; '29, 38.
- POSELSTWO w Czasie Wtórego Przyjścia N. Pana dla Ludu Jego, '31, 3.
- POTOP, rok potopu, '24, 86.
- PRACA Wyboru, '37, 79.
- PRAWO do Życia, a Prawa Życiowe? '35, 64, 80.
- PROROCY i "Prorocy", '37, 12, 30; Pytania względem Proroków i różnych urzędów w Kościele, '24, 31, 64; '29, 30, 95; '37, 15, 30.
- PRZEDMOWA do tomu VI, '30, 27; '33, 44.
- PRZEDRUK Strażnic Tow. i Dopiski w nich potrzebne, '26, 90, 91.
- PRZEGLĄD Głosu Wolności i Prawdy No. 3, '38, 29.
- PRZEGLĄD Krytyki Br. Stahn, '29, 66.
- PRZEGLĄD Twierdzeń P. B. I. o Dacie Wielkanocnej, '33, 7.
- PRZEŚLADOWCY, czy mamy dopomagać prześladowaniu ludu Bożego? '33, 91.
- PRZEWÓD, zob. *Towarzystwo*.
- PRZYCHODZEN i ubogi? '23, 78; '28, 94.
- PRZYKŁADEM Wierzących, '37, 66.
- PRZYMIERZE, Nowe, czy już działa? '28, 79; Abrahamowe a nowe przym.? '30, 46.
- PRZYPISANIE a kupienie? '33, 47.
- PRZYWILEJE onego sługi, '23, 37; '27, 77.
- REZOLUCJA, '30, 44.
- ROCZNE Sprawozdania, '24, 18; '25, 2; '26, 2; '27, 5; '28, 2; '29, 3; '30, 2; '31, 12; '32, 2; '33, 2; '34, 12; '35, 2; '36, 2; '37, 5; ze Skandy-nawji, '26, 5.
- ROCZNY Tekst (Godło), '26, 24; '27, 3; '28, 12; '29, 2; '30, 6; '31, 2; '32, 5; '33, 5; '34, 2; '35, 6; '36, 6; '37, 2.
- ROZWODY, pytania o rozwodach? '34, 80.
- RÓWNOLEGŁOŚCI czasów, '24, 83.
- ROZŁĄCZENIE Malucz. Stadka i W. Grona, '23, 52; '28, 20; '30, 52.
- RUCH Braci polskich z "Dawn", czy zgodny z poglądami Br. Russell? '35, 79.
- RUTA, Figura i Pozafig., '34, 4, 29.
- RUTHERFORD, J. F., Coraz Większe Zaciemnianie Się Prawego Oka, '25, 72; '32, 66; '33, 66; ('25, 18; '29, 50); ('26, 74; '30, 86); ('30, 66; '34, 50); ('31, 34; '32, 50); '34, 66, c. d. '34, 82; '35, 51, c. d. '35, 68;
- Cesarska Dolina, '33, 42; '30, 24; Filadelfia i Laodycja, 29, 36; Głupi i Niepożyteczny Pasterz, '26, 19; '29, 83; '33, 19; Mieszkajmy w Pokoju, '25, 39; Nie Będziesz Znosił Fałszywego świadectwa, '29, 87; '33, 23; Oszczep Australijski, '25, 67; '31, 31; Piramida, '29, 39; Poglądy o Eliaszu i Elizeuszu: (Pierwszy Nowy P., '23, 27, 48; '27, 55, 69; Drugi Nowy P., '23, 44, 60; '27, 72, 84, 99; '35, 102; Cztery Różne P., '30, 66; '34, 51); Poglądy i Przeglądy, '26, 19; Tow. Jako Przewód, '23, 23; '27, 64; '31, 56; Złudzenie Roku 1925, — '25, 89; '30, 24; '33, 42; Zły Sługa, '26, 6.
- RUTHERFORD, J. F., Krytyka błędnych jego nauk na następujące przedmioty: *Aggieusz* 1:14, 2:6-9, '31, 47; '32, 62; *Aniołowie*, '31, 37, 38; '32, 53, 54; *Antychryst*, '31, 42; '32, 59, 70; *Apostolów Liczba*, '26, 92; *Aprobacja Kodeksu N. R. A.*, '34, 73; *Armagedon*, '31, 46; '32, 62; *Armagedon*, Kler i Człowiek Grzechu zniszczony przed A., '32, 70, 74; *Betel*, kto właścicielem, '26, 91; *Blyskawice*, '30, 67; '34, 51; *Boska Organizacja*, Niewiasta, Syon, '32, 69; *Bóg Sabaoth*, '32, 78; *Charakter*, '31, 40; '32, 55, 69, 79; *Człowiek Grzechu*, '31, 42; '32, 59, 74; *Czas Końca*, a Czasy Pogan, '30, 66, 75; '34, 50, 58; *Daniel* (roz. 7 i 8), '34, 70; *Dni Daniela*, '25, 79; '30, 77; '34, 60, 72; *Dotknięcie Umarłego*, '32, 79; *Dozwolenie Złego*, '30, 70; '31, 36; '32, 52; '33, 70; '34, 55; *Droga świątobliwości*, '32, 76; *Drzewo* (Dan. 4), '34, 58; *Drzewo Oliwne*, dwa, '34, 73; *Duch Św.*, '31, 42; '32, 57; '34, 82; *Ducha Św.* Wyłanie, '26, 83; '30, 92; *Duch* i Oblubienica, '30, 68; '34, 52; *Dwie Części Wyglądzone*, '26, 96; *Dzień Pański*, '34, 73; *Dzień Pomsty*, '34, 66; *Dzień Mężów* i Jeden Zyd, '34, 73; *Dziesięć Panien*, '25, 21; '29, 52; *Dziesięć Plag*, '34, 90; *Efa* i Niewiasty, '34, 73; *Egipt*, '33, 70; *Elijasz*, cztery poglądy, '30, 68; '34, 51; *Elijasz*, ruch E. niewiadomy, '31, 96; '32, 58; *Enoch*, '25, 31; '29, 61; *Estera*, '32, 72; *Ezechiel*, '32, 75, 79; *Filadelfia* i Laodycja, '29, 36; *Głosowanie*, '30, 68; '34, 52; *Gog* i Magog, '33, 70; *Grosz*, '34, 86; *Fundusz* Ulgowy, '34, 69; *Harfa*, '26, 94; *Hijob*, '31, 34; '32, 50; *Iz. 30:26*, '26, 82; '30, 92; *Jannes* i Jambres, '34, 90; *Jednostki* Wykazane w Biblii, '31, 46; '32, 62; *Jehu*, Achab, Jezabela, '33, 71; *Jeden z Książąt*, '25, 32; *Jezus*, Bezczytność N. Pana, '26, 81; '30, 91; *Jozue*, '34, 66; *Kamień*, nie będący w ręku, '33, 67; *K* Obrażenia, '33, 63; *K* na Syonie, '32, 79; *K* Węg. '34, 73; *Klucze*, '33, 68; *Kom. Red. Strażnicy*, '32, 78; *Koniec świata*, '26, 81; '30, 91; *Konwencje* Parousyjne, '31, 47; '32, 62; *Kres*, '31, 46; '32, 61; *Królestwo* Boże, po Anarchji, '31, 46; '32, 62; *Krytyka* Widoków z Wieży, '34, 73; *Liga* Narodów, '30, 73; '34, 61; *Mat. 8:11*, 12 i *Łuk. 13:28*, '32, 78; *Mąż* z Kałamarzem, '32, 75; *Melchizedek*, '34, 73; *Mężowie* z Bronią, '32, 75; *Miasto* Ucieczki i Mściciel Krwi, '26, 78; '30, 83; *Miljony* nigdy nie umrą, '28, 96; *Młodzieniec* z Sznurem Pomiarowym, '34, 73; *Morze*, "32, 63; '31, 47; *Namaszczenia* dwa, '32, 79; *Narodzenie* Narodu, '25, 73; *Narodzenie* a Spłodzenie, '30, 72; '34, 56; *Nienagradzanie* za Pracę Ludzką ani Bydlęcą, '34, 73; *Niewiasty*, '38, 69; *Nil*, '33, 76; *Noe*, '26, 96; *Nowe Imię*, '32, 76; *Nowe Przymierze*, '34, 89; *Obchodzenie* Pamiątki, '33, 68; *Obraz* Metalowy (Dan. 2), '26, 94; *Obawa* Jezusa w Getsemanie, '32, 79; *Oczyszczenie* Latorośli, '32, 77; *Objęcie* Ustawicznej Ofiary, '34, 71; *Olów*, '34, 73; *Okup*, '25, 25, 29; '29, 56, 60; "On Sługa", '32, 63; '31, 47; *Opoka*, '33, 68; *Opozycja*, '32, 70; *Opuszczenia* w Przedrukach Strażnic, '26, 91; *Ostatki*, '30, 70; '34, 54; *Owce* i Kozły, '25, 23; '29, 54; *Owoce* Królestwa, '31, 39; '32, 55; *Pałac* dla Star. Św., '30, 70; '34, 54, 69; *Pasterze* i Laski, '34, 82; *Picie* Wina, '32, 79; *Piramida*, '29, 39; *Pismo Św.*, '32, 67; *Plan* Boski, '31, 35; '32, 51; *Podaństwo* Wodzom, '30, 69; '34, 53; *Podnózek*, '33, 68; *Pokój* i Bezpiecz. '32, 63; '31, 47; *Poruszenie* Wszyst. Rzeczy, '32, 63; '31, 47; *Powołanie* a Wybranie, '30, 73; '34, 57; *Powrót* N. Pana, '30, 67; '34, 51; *Prawica* Boża, '33, 68; *Prorok Jehowy*, '34, 67; *Prostacy*, '32, 79; *Przygotowanie* Drogi Pańskiej, '34, 73; *Przymierza*, '35, 51, 68; *Przymierze* Nowe, '34, 89; *Przymierze* Sary a Ofiary, '25, 19; '29, 51; *Przyjście* Pana do świątyni, '25, 76; '31, 42; '32, 59; *Psalm*, 8:5-7, '31, 36; '32, 52; *Psalm* 16, '31, 36; '32, 52; *Psalm* 68:19, '33, 69; *Psalm* 82, '25, 32; '29, 62; *Pszenica* a Kąkol, '26, 78; '30, 89; *Radny*, '30, 62; *Radość* Wystawiona, '33, 68; *Rewizja* Cieni Przybytku, '26, 93; *Róg* Pośledni, '34, 71; *Rok* Jubileuszowy, '25, 76; *Ruch* Parousyjny, '34, 73; *Russell*, Br., uwagi, '34, 66; *Russell*, Br., pamiątka śmierci, '34, 73; *Rut*, '33, 76; *Sara*, pozafigural. poród, '32, 69; *Sqd*, '32, 78; *Senaar*, '34, 73; *Sen* Nabuch., '31, 40; '32, 56; *Siedm* Kościołów, '31, 43; '32, 58; *Sień*, '24, 13; *Skala*, '33, 67; *Skrócenie* Dni, '26, 76; '30, 86; *Sługa*, a sługa, '30, 69; '34, 53; *Słowa* N. Pana, czy nierozważne, '32, 79; *Słowo* "rab", '33, 69; *śmierć*, '31, 36; '32, 52; *Spotkanie* Pana, '34, 88; *Sprzedaż* Książek, '31, 47; '32, 62, 71; *Sprzymierzony* Lud, '34, 68; *Starcy*, Baby, Chłopcy i Dziewczęta, '34, 73; *Star. Św.* i ich Powrót, '25, 74; '32, 77; '34, 89; *świecznik* Złoty, '34, 73; *Syntelega*, *Telos*, '33, 75; *Szafarz* i Grosz, '34, 68; *Szata* Spraw. Chrys., '25, 74-76; *Szata* Weselna, '25, 74; *Szatan* a prawo do panowania, '26, 82; '30, 92; *Szatan* bogiem, '34, 89; *Szatan* więzanie, '25, 32; '29, 62; *Szatan*, a Walka z Bogiem, '31, 34; '32, 50; *Szatan* zrzucony z nieba, '25, 75; '26, 77, 85; '30, 88, 94; '32, 69; *Szatan*, Upadli Aniołowie, klasa Wtórej śmierci, po uśmierceniu będą szkodzeni, '33, 69; *Szatańska* Organizacja, '30, 68; '32, 78; '34, 52; *Szkoły* Niedzielne, '26, 94; *świadkowie* Jehowy, '32, 76; *światło* w Ciemności, '26, 76; *Świątynia*, '31, 47; '32, 62; *Tow.* "onym sługą", '26, 91; *Trąba*, '34, 87; *Tysiącletcie*, Małe, Fałszywe, '26, 78; 2 *Tesal.* 1:6-10, '25, 27; '29, 57; *Trzy* Znaki, '33, 75; *Teste*. Br. Russella, '32, 78; *Umysł* a Serce, '25, 18; '29, 78; *Usprawiedliwienie*, '23, 66; '29, 87; '33, 23; *Usprawiedliwienie* Imienia Jehowy, '32, 71; *Wiara* po poświęceniu, '25, 19; '29, 51; *Więźniowie*, '30, 69; '34, 54; *Więźniowie* Nadziei, '34, 73; *Winnica*, *Izaj.* '27, 2; '31, 46; '32, 61; *Władza* Cywilna, '34, 67; *Wóz*, '33, 69; *Wstąpiłeś* na Wysokość, '33, 69; *Wtóra* śmierć, '25, 25, 30; '29, 56, 61; *Wybór* Starszych, '33, 73; *Wyrok* a Przekleństwo, '25, 79; *Zach.* 3:1-8, '26, 79; '30, 89; *Zasługa* Chrys., a Grzechy Dobrowolne, '26, 92; *Zły* Sługa, '25, 21; '29, 53; '26, 6; *Zorobabel*, '32, 79; *Zupełność* Czasów, '33, 75; *Zniwo*, '25, 28; '29, 58; *Życiowe* Prawa, a Prawo do Życia, '26, 95; *żyd.* (Zach. 8:22, 23), '32, 63; '31, 47; *Żywi* a Umarli, '26, 95.
- SAMARYTANIN, dobry, kogo przedstawia? '35, 79.
- SAREPTA Pozafig., '23, 84; '28, 52.
- SĄDZENIE, 35, 66; Sądzienie przed czasem, '25, 13; '34, 31; '35, 96; '37, 68.
- SIOSTRA z Kapłaństwa, jedna, a organizacja zboru? '28, 30;

'30, 60; '33, 92; Sprostowanie tego pyt., '34, 16.
 SKARBIENIE Skarbów, '28, 6.
 SKÓRY Baranie, '28, 84.
 SKRZYDŁA, pod Jego s., '26, 18; '29, 82; '33, 18.
 ŚLUGA, Przywileje onego sługi, '23, 37; '27, 77; "on zły sługa", '26, 6.
 ŚLUPY, drażki, deski, '28, 74-76.
 ŚLUŻBA wojskowa? '33, 46.
 SPRAWIEDLIWOŚĆ Jehowy, '24, 62.
 SPRAWOZDANIA z Wieczery Pańskiej, '27, 88; '29, 78; '30, 100; '31, 93; '32, 95; '33, 91; '34, 92; '35, 104; '36, 96.
 SPROSTOWANIE o Dacie Wielkanocnej, '33, 13.
 "STAŁO SIĘ", '23, 38; '27, 77.
 STAHN, Br., przegląd krytyki, '29, 66.
 STAROŻYTNI ŚWIECI, a ich próba do życia? '30, 46; jakie dowody, że będą głównymi na ziemi? '31, 63.
 STARSI, Podręcznik dla starszych, '24, 52.
 STARSI, czy starszy może naznaczać zebrania drugim starszym? '35, 79.
 STÓŁ Złoty, '28, 71.
 STRÓŻU Co się stało w nocy, Egzamin, art. P. B. I., '24, 71.
 SYNAMI, przez przyjęcie czy spłodzenie? '26, 14.
 SYRYJCZYCY i Benadad, kogo rep., '24, 16.
 SZATAN, Dajcie odpór djabłu, '37, 50; Nie dawajcie miejsca djabłu, '29, 34; Wiązanie, '25, 32.
 SZKODA Wojenna po pieczętowaniu, '23, 35; '27, 75.
 SZPIEGOWANIE Ziemi, '23, 41; '27, 80.
 ŚCIĘCI z Chrystusem, '26, 34; '29, 92; '33, 30.
 ŚWIADECTWA Fałszywego nie będziesz znosił, '26, 26; '29, 87; '33, 23.
 ŚWIATŁOŚĆ świata, dla kogo? '25, 38.
 SZEKINAH, '36, 85.
 SZEŚCZDZIESIĄT Śłupów — 60 głów rodzin lewickich — 60 mocarzów — 60 żon królewskich, '34, 29; '36, 35.
 SZÓSTY Cudowny Dzień, zob. Cudowne Dni.
 ŚLUB i Postanowienia Poranne, '35, 12; ślub poprawiony, '35, 26.
 ŚMIERĆ Star. św. i Mł. św. przy końcu Tysiąclecia, czy nie wtóra śmiercią? '25, 93; '28, 47; '30, 30; '33, 93; '35, 64.
 ŚWIATŁOŚĆ, Odstępowanie od światłości, '35, 34.
 ŚWIĘTE Państwo Rzymskie, '31, 44.
 TESTAMENT Br. C. T. Russella, '28, 36.
 TOWARZYSTWO, czy ma prawo decydować, jaką literaturę mają zbory rozposzechnić? '29, 93; '33, 32; jako przewod. '27, 64; '23, 23; '31, 56; czy następ. br. Russell? '26, 13; '26, 86; '28, 46; '29, 93; '30, 97; '33, 31; czy może zmieniać Cienie Przybytku? '28, 14; '26, 85; '28, 47; '29, 94; '30, 64.
 TLUSZCZ, dlaczego zabronione jedzenie? '31, 63.
 TLUSTOŚĆ i je palenie? '35, 79.
 UBOGI i przechodzeń, '23, 78; '28, 94.
 UCZCIWOŚĆ Serca a doskon. uczyn., '29, 19.
 UMYŚL Chrystusowy, '25, 34.
 UMYWALNIA, dlaczego zabronione? '31, 64.
 URTM i Tummim, '37, 11.
 USPRAWIEDLIWIENIE tymczasowe a ożywione, '23, 63; '23, 67; '23, 79; '25, 15; '30, 26; '30, 55; '33, 43; Uspraw. przyjemne Bogu, '37, 77; Żydzi czy mają tym. uspr.? '23, 80; krótki dowód na tym. uspr., '23, 79; '28, 95; tymczasowe i ożywione przypisane i aktualne? '34, 96.
 WESELE i Wieczera Baranka, '25, 74; '33, 46.
 WEZWANIE, Przesiew. Broń ku zabijaniu, '23, 2; '27, 43; '31, 82; '34, 18; pod jakie wez. podchodzą ci, co przyszli do Prawdy między 1911 a 1914? '30, 48.
 WIARA Żywa, jak się objawia? '24, 82.
 WIAROGODNOŚĆ Ewang. Jana, '37, 52.
 WIATR, Cztery Wiatry, '23, 35; '27, 75; Wiatry symbolicz. '37, 73.
 WIECZERZA Pańska, zob. Pamiątka i Sprawozdanie.
 WIEKI Ewangelji w Miniaturze, '31, 5; '37, 5.
 WIELKIE GRONO, czy bywa teraz objawianie? '26, 30; '29, 91; '33, 27; Głos oblubienca i oblubienicy? '34, 80; Jak możemy poznać że ktoś jest w Wiel. Gr.? '26, 67; '35, 14; Jaką pracę wykonywa? '30, 46; Czem się karmi? '27, 102; '32, 31; Czy jest latoroślami winnego krzewu? '26, 32; '29, 93; '30,

98; '35, 14; Czy śpi w śmierci? '25, 93; '28, 48; Kiedy przejdzie poza drugą zasłonę? '25, 95; '28, 32; Za jakie grzechy odpokutuje? '28, 79; Jezus da się poznać W. Gr. w Epifanii, '30, 53; Ich praca w przyszłości, '30, 53; Wskazywanie na członków W. Gr., czy nie jest przywłaszczaniem władzy apostołskiej? '27, 67; '28, 64; zob. Elijasz i Elizeusz, i Lewici.

WIERNY Sługa, a nowe prawdy? '24, 48; '28, 31; '30, 61.

WNIJDZIE i Wynijdzie, co znaczy? '35, 14.

WOJNA światowa przedstawiona w Biblii, '32, 36; jej stopniowe zakończenie, '26, 76; '30, 86.

WOZY, '23, 39; '27, 78.

WYŚCIGI o Nagrodę, '32, 34.

ZABOROWSKI, W. J., jego urągania i błędy, '31, 94; '34, 31.

ZACHARJASZ (11:15-17), '26 19.

ZASŁUGA Chrystusowa i jej różne zastosowania, '24, 34; czy po przejściu przez Kościół przechodzi do świata? '33, 93.

ZAWÓD na rok 1925, a nasze postępowanie względem braci? '30, 46.

ZŁOŃ Messenger, a nauki tego pisma? '30, 47.

ZŁOTA Reguła, '24, 40.

ZŁOTO doświadczone w ogniu, '25, 70.

ZŁUDZENIE Roku 1925, '25, 89; '30, 24; '33, 42.

ZŁY Sługa, '26, 6.

ZUPEŁNOŚĆ Pogan? '29, 94.

ZWYCIĘSTWO Miłości nad Bojaźnią, '26, 50.

ŻĘCIE, koniec -1918, egzam. pogl. Olsona, '24, 2; '27, 90; '32, 19; zob. *Czas Żęcia*.

ŻNIWO, czy dzieło Żniwa opis. w Obj. '14:17-20 następuje po zakończeniu się rzeczy opis. w wier. 14-16? '32, 47; czy zakończyło się? '24, 78; jęczmienne a pszeniczne, '34, 6; czy mamy się modlić o ogólne dobro Żniwa? '25, 91; '28, 31; '29, 96; '30, 28, 61, 99; '33, 48; '35, 15; żniwo W* Ewang. we fig. i pozafig., '37, 77.

ZYCIE, Pomoc w codziennym życiu, '28, 66.

ZAWIADOMIENIE

Na składzie w Polsce mamy znaczną liczbę naszych broszurek p. t. "CO BĘDZIE PO ŚMIERCI". Zdaje się nam, że one powinny już dawno być sprzedane, a nowy nakład wydany. Przyszła nam następująca myśl w jaki sposób możnaby je rozprzedać. Radzimy braciom uczynić specjalny wysiłek od 1-go grudnia do Gwiazdki, ażeby te broszurki rozprzedać, kładąc nacisk na fakt, że sprawią ładny prezent na Gwiazdkę, ponieważ przynoszą "wesołą nowinę, która sprawi wielką radość wszystkim ludziom." Zamówienia na tę broszurkę prosimy wysyłać do br. W. Stachowiaka, ul. Kolejowa 44, Poznań. Broszurki te będą dostarczone braciom po 7 zł. za tuzin, będąc sprzedawane po 90 gr. sztuka. Sprzedawający owe broszurki, powinni wziąć ze sobą gazetkę Nr. 1, t. j., Gdzie Są Umarli? i tam, gdzie ludzie nie kupią, lecz okażą zainteresowanie, można dać im kopię tej gazetki darmo; lecz pod żadnym warunkiem nie dawajcie nikomu pięć kopii naszych gazetek od razu. Jeżeli ktoś się zainteresuje po przeczytaniu pierwszej gazetki, to poprosi o więcej. Po większej części w wypadkach, gdy się da pięć gazetek od razu, ludzie nie będą je czytali. Mamy nadzieję, że wielu z naszych drogich wykorzystanie tę sposobność służby co ogłoszonej. Wierzmy, że Pan udzieli specjalnego błogosławieństwa tym, co wezmą udział w tej służbie w Jego Duchu.

Prosimy braci, ażeby nie uchwalali urzędzić konwencji bez porozumienia się wpiersz z bratem Stachowiakiem, a to z tego powodu, że on musi wyznaczyć daty i miejsca pielgrzymom, gdzie mają służyć parę miesięcy naprzód; i jeżeli jaki zbor uchwali pewne daty na konwencje bez porozumienia się z nim, to będzie mu albo niemożliwym wysłać im pielgrzymów, lub też popsuje mu cedułę już urzędzoną dla pielgrzymów, i z tego przychodzi zawiedzenie dla tych, którzy uczestniczą w konwencjach, lub dla zborów, które spodziewały się wyznaczonego im pielgrzymy w podane dni. Przeto jeżeli zbory w porozumieniu się z br. Stachowiakiem kilka miesięcy naprzód uchwalą urzędzić konwencje, on będzie mógł tak zarządzić, że nikt nie będzie zawiedziony i postara się o odpowiednich mówców na konwencje. Mądrzej głowie dość na słowie.

Br. Stachowiak również prosi, ażeby sekretarze zborów przysłali mu swoje adresy nowe, skoro zmiana adresu nastąpi, lub adres nowego sekretarza, gdy zmiana sekretarza w zborze nastąpi, a to w celu prowadzenia korespondencji z właściwą osobą. W niektórych wypadkach gdzie to nie było uczynione, listy się wróciły lub zaginęły, wskutek tego zamieszanie nastąpiło odnośnie pielgrzymkiej wizyty.

Przy żądaniu zmiany adresu prosimy nadesłać tak stary jak i nowy adres. To jest bardzo ważne, oszczędzając nam dużo czasu i niepotrzebnej korespondencji. Prosimy podawać zawsze całkowity adres u góry każdego listu. Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana darmo proszącym o takąową, czy to dla nich lub dla kogo innego, jeżeli ich adresy będą nam wysłane. Teraźniejsza Prawda jest wysyłana także ubogim Pańskim na tych samych warunkach jak za czasów naszego Pastora. Potwierdzenie odbioru odnowień lub prenumerat jest czynione przez podanie daty na owijce następnego numeru, kiedy się prenumerata kończy. Prosimy w pisaniu listów do nas, o podanie całości dotyczących spraw w każdym liście, a nie polegając na tem, że będziemy pamiętali szczegóły, przeważnie zamówienia, z poprzednich listów. Roczna prenumerata \$1.00 (\$ zł.); pojedyncze kopie 20c (75c gr.). Finansowe sprawy w Polsce mogą być załatwione z naszym przedstawicielem, W. Stachowiakiem, ul. Kolejowa 44, Poznań, lub przez naszych Pielgrzymów.

TERAŻNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANJI Niezależne Dwu-miesięczne Religijne Czasopismo Paul S. L. Johnson, Wydawca i Redaktor

Będąc wolne od sekt, partyj, organizacji i wyznań ludzkich, ale przywiązane do Boga tak jak wyrozumiewa Jego Słowo, to pismo jest wydawane w obronie Prawdy Parusyjnej, udzielonej od Pana przez "onego sługę", jako podstawowej dla wszelkiego dalszego rozwijania się prawdy; w obronie zarządzeń, czarteru i testamentu, danych od Pana przez "onego sługę", jako obowiązujące korporacje i stowarzyszenia kontrolujące ludem w Prawdzie; i w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy Epifanicznej, jako pokarmu na czas słuszny dla ludu Pańskiego z wszystkich klas i grup tak jak Panu podoba się jej udzielać.

Dla bezpieczeństwa zasylać należy pieniądze w Stanach Zjednoczonych przekazami Ekspres Kompanji, bankowymi, pocztowymi, czekiem lub listem poleconym.